

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaromíra Synka a soudkyň JUDr. Karly Musilové a Mgr. Martiny Telcové ve věci

žalobce: **MVDr. Miloš Urban**, narozený 20. 7. 1954
bytem Cihlářská 1434, 268 01 Hořovice
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov
zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha-Vinohrady

za účasti
vedlejšího účastníka: **Lýdia Trlifajová**
bytem Provodovice 29, 753 53 Provodovice

za účasti
vedlejšího účastníka: **Jaromír Trlifaj**
bytem Provodovice 29, 753 53 Provodovice

o nahrazení projevu vůle, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 31. 8. 2020, č. j. 8 C 163/2018-311,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** v části výroku I. v rozsahu nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 1098/1 v k. ú. Běloutín, parc. č. 1111 v k. ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, parc. č. 1307 a parc. č. 1376, oba v k. ú. Potštát a parc. č. 656/2 v k. ú. Hranice **potvrzuje**.

II. Ve zbývajících částech výroku I. v rozsahu nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov a dále ve výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Kotrlová.

II. **se** rozsudek okresního soudu **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** okresnímu soudu k dalšímu řízení.

III. Ve výroku IV. **se** rozsudek okresního soudu **potvrzuje**.

IV. Vedlejší účastníci na straně žalované Jaromír a Lýdie Trlifajovi a žalobce **nemají** vůči sobě právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“):

1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to pozemky:

- parc. č. 1098/1 v katastrálním území Bělotín, obec Bělotín;
- parc. č. 1111 v katastrálním území Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko;
- parc. č. 1307 a parc. č. 1376, oba v katastrálním území Potštát, obec Hranice;
- parc. č. 6200/51 v katastrálním území Přerov, obec Přerov; a
- parc. č. 656/2 v katastrálním území Hranice, obec Hranice.

2) Žalobce, MVDr. Miloš Urban, r. č. 540720/0711, bytem Cihlářská 1434, Hořovice, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.

3) Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

4) Žalovaná k uspokojení nároku žalobce na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobci pozemky:

- parc. č. 1098/1 v katastrálním území Bělotín, obec Bělotín;
- parc. č. 1111 v katastrálním území Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko;
- parc. č. 1307 a parc. č. 1376, oba v katastrálním území Potštát, obec Hranice;
- parc. č. 6200/51 v katastrálním území Přerov, obec Přerov; a
- parc. č. 656/2 v katastrálním území Hranice, obec Hranice

a žalobce tyto pozemky do svého vlastnictví přijímá (výrok I.), žalované uložil zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 220.087,90 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Mládka (výrok II.), rozhodl, že vedlejší účastníci na straně žalované Karel a Zdeňka Juřenovi a žalobce nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a že vedlejší účastníci na straně žalované Jaromír a Lýdie Trlifajovi a žalobce nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná do výroků I. a II. s tím, že uplatňuje odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř., když soud nepřihlédl k žalovanou tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům, když nezohlednil argumentaci správnosti výpočtu výše restitučního nároku žalobce provedeného žalovaným, respektive jeho právním předchůdcem, a ani se nezabýval námitkami žalované zejména ve vztahu k vadám znaleckého posudku Ing. Schneiderové, který předložil žalobce, ač tomu žádná zákonná překážka nebránila. Podle § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř. soud neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl výslech znalců, jejichž znalecké posudky žalobce i žalovaná předložili, a jejich závěry se významným

způsobem liší, což má za následek nedostatečné zjištění výše restitučního nároku. Dle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení, když soud nesprávně posoudil rozsah procesní (ne)aktivity žalobce při domáhání se uspokojení restitučního nároku a také otázku převoditelnosti některých pozemků. Podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. je rozsudek postižen jinou vadou, tato vada se projevuje nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Soud se v rozsudku zcela ztotožnil s argumentací žalobce, aniž by se jakkoliv vypořádal s tvrzením žalovaného a důkazy, které předložil. Zejména se soud nevypořádal s námitkami žalovaného týkajícími se nesprávného postupu znalkyně při vypracování znaleckého posudku a jednotlivých vad znaleckého posudku. Žalovaná během řízení namítala, že restituční nárok žalobce za odňaté pozemky oceněné již na přelomu tisíciletí reflektuje skutečný stav a výši restitučního nároku žalobce a podmínky, za nichž byly dotčené původní pozemky rodině žalobce odňaty. Žalovaná rovněž upozorňovala, že žalobce nabyl dojmu, že ocenění nevydaných odňatých pozemků je nesprávné, až poté, co byl restituční nárok zčásti vyčerpán. Zároveň žalovaná uvádí, že žalobce si je vědom toho, jak se má správně postupovat při uplatňování restitučního nároku dle zákona o půdě, jelikož žalobce se v minulosti řádně účastnil veřejných nabídek, na základě kterých mu byly v roce 2004 až 2005 převedeny náhradní pozemky, čímž došlo k částečnému uspokojení restitučního nároku. Žalovaná upozorňovala, že není možné požadovat nekonečné přeceňování výše nároku bez ohledu na to, v jakém rozsahu již byl žalobce uspokojen a jaké pozemky, v jakém stavu a za jaké situace byly žalobci odňaty. Zvláště ve chvíli, kdy proces stanovení a ocenění nároků proběhl zcela řádně a v souladu s účelem, smyslem i podmínkami restitučního zákonodárství. Ve vztahu ke znaleckému posudku žalovaná během řízení zejména namítala, že nesprávný postup znalkyně spočívá v tom, že neaplikovala žádné srážky dle přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., i když použití srážek má naprosto logický smysl. Kritéria, dle kterých dochází k ocenění dle oceňovací vyhlášky, jsou poměrně nepružná a obtížně reflektují „tržní“ hodnotu pozemku danou umístěním, okolím, zasít'ovaností atd. Oceňovací vyhláška tak činí určité rozdíly na základě umístění pozemku, je však zcela zjevné, že i v rámci jednoho územního celku není hodnota pozemku vždy stejná. Mezi hodnotou v centru města, uprostřed zástavby, s přístupem ke všem sítím, komunikacím atd. a pozemkem na periferii uprostřed polí, který je zcela nezasít'ován, nenapojen na komunikace atd. je zcela evidentní rozdíl. K vyrovnání těchto diskrepancí slouží právě aplikace srážek dle přílohy vyhlášky. Za vadné žalovaná považovala i některé zákresy jednotlivých PK parcel v příslušných regulačních plánech, které tvoří přílohy ke znaleckému posudku, jelikož z posudku bylo patrné, že část mapy byla do mapy „vložená“ a překrývá původní mapu, a také označení některých pozemků jako pozemků stavebních, ač zcela viditelně i dobové regulační plány označují odebrané plochy v souladu s legendou za veřejné sady a nezastavitelné plochy. Vzhledem k uvedenému si žalovaná nechala z procesní opatrnosti zpracovat oponentní posudek vypracovaný znaleckým ústavem Grant Thornton Valuations, a.s. (dále oponentní znalecký posudek), jelikož se obávala, že v případě, že by soud neshledal tvrzení žalované za důvodné a došlo by ke koncentraci řízení, neměla by žalovaná možnost se proti posudku bránit. Oponentní znalec také zpochybňoval správnost znaleckého posudku, jelikož dle jeho názoru je posudek nekonzistentní, když postupuje neúplně dle oceňovací vyhlášky, nekorektní, když přiřazuje průměrné ceny namísto přesně definovaných, a také nespolehlivý, pokud vychází z upravených mapových podkladů. Nicméně soud se v rozsudku vůbec nezabýval znaleckým posudkem a ani oponentním posudkem, tím pochybil. Přesné určení výše restitučního nároku je zcela zásadní pro určení rozsahu, v jakém je zbývající restituční nárok jednotlivých žalobců ještě možné uspokojit s ohledem na dřívější částečné uspokojení. Žalovaná navíc zdůrazňuje, že během řízení nikdy netvrdila, že výše restitučního nároku je jiná než 66.265,65 Kč. Žalovaná ve svých podáních rozsáhle rozporovala závěry znalkyně ve znaleckém posudku a sama předložila oponentní znalecký posudek. Z uvedeného bylo jednoznačné, že ocenění nevydaných pozemků je mezi stranami sporné a závěry znaleckých posudků se výrazně rozcházejí. Soud se tedy měl zabývat rozdíly mezi znaleckým posudkem a oponentním znaleckým posudkem. Měl nařídit a provést výslech znalkyně a oponentního

znalce, což by umožnilo se vypořádat s rozdíly v posouzení ocenění jednotlivých nevydaných odňatých pozemků. Nicméně soud neprovedl výslech a odchýlil se od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, která spočívá na závěrech, že v případě, že má soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce, je nutné provést výslech znalců. Tvrzení soudu, že v řízení není významná výše restitučního nároku, jelikož se nejedná o spor o určení výše, je nesprávné. Výše uvedené potvrzuje i rozhodovací praxe Ústavního soudu, který ve svém nálezu ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 3253/13 poukázal na určitá specifika znaleckého posudku jako důkazu. Konstatoval, že znalec sice primárně vyhotovuje posudek v písemné podobě, ale to nic nemění na tom, že své závěry musí odůvodnit u nařízeného jednání, při němž je vyslechnut. Pokud účastníci netrvají na účasti znalce u jednání ve věci nebo jeho závěry jsou jednoznačné, je nadbytečné zvát jej k ústnímu jednání, musí však jít o situaci skutkově jednoznačnou, což předestřená situace není. Zásadou tedy je výslech znalce a tato zásada nebyla naplněna. Žalobce dále pak poukazuje na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2458/2009 a ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014. Během soudního řízení žalovaná proti obsahu a závěrům posudku vznášela jasné a četné námitky. Neprovedení výslechu znalkyně tak zakládá nesprávnost rozsudku a zároveň tento nesprávný postup porušuje procesní práva žalovaného. Důkaz znaleckým posudkem je tedy primárně založen na prvku ústnosti a až na vzácné výjimky se nelze obejít bez výslechu znalce u jednání. Soud se dopustil nesprávného právního posouzení neúplně zjištěného skutkového stavu, čímž rozsudek zatížil další vadou. Žalovaná nesouhlasí s právním hodnocením posouzení aktivního jednání na straně žalobce. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je uspokojení restitučního nároku převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky na místě pouze tehdy, když se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv. Žalobce se od roku 2005, kdy na něho byl převeden náhradní pozemek, do roku 2011, kdy mu bylo doručeno poslední rozhodnutí Pozemkového úřadu, žádným, natož dostatečným způsobem nezajímal o svůj zbylý restituční nárok. Následně ani po doručení posledního rozhodnutí Pozemkového úřadu se žalobce o svůj zbylý restituční nárok žádným, natož dostatečným způsobem nezajímal až do roku 2018. Žalobce tak po dobu nejdříve šesti a pak po dobu sedmi let vůči restitučnímu nároku ničeho nenamítal, nijak se neohradil vůči ocenění. Až v roce 2018 se žalobce obrátil na žalovanou s tím, že původně oceněný nárok, se kterým souhlasil, byl údajně oceněn nesprávně a svá tvrzení opřel o znalecký posudek. Ve vztahu k pasivitě žalobce žalovaná odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2143/2014. Toto rozhodnutí je aplikovatelné na danou věc, jelikož žalobce minimálně po dobu šesti let nesledoval veřejné nabídky, do žádné z nabídek se nepřihlásil a ani si neopatřil podklady pro ocenění svých restitučních nároků. Dále žalobce odkazuje na rozsudek ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 28 Cdo 337 2019, kde Nejvyšší soud posuzoval případ, zda mohlo dojít k liknavosti či svévoli za předpokladu, že restituční požádali fond o převod náhradních pozemků (dne 8. prosince 1998) a následně v roce 2015 podali žalobu o nahrazení projevu vůle k bezúplatnému převodu předmětného pozemku do jejich podílového spoluvlastnictví. Soud se však otázkou aktivity žalobce nezabýval důkladně a automaticky vzal za svá tvrzení žalobce, že v nadepsané věci to byla právě žalovaná, která se dopustila liknavosti a neumožnila žalobci uspokojení restitučního nároku, a není tedy důležité posuzovat aktivitu na straně žalobce. Soud nijak nereagoval na námitky žalované, že je to právě žalobce, který jednal liknavě a nesvědčí mu tak právo na domáhání se převodu náhradních pozemků. K otázce převoditelnosti některých pozemků žalovaná uvádí, že během soudního řízení namítala, že pozemek p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov, pozemek p. č. 656/2 v k. ú. Hranice, nelze žalobci převést. Ve vztahu k pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov žalovaná namítala, že tento nelze převést, jelikož je zasažen koridorem územní rezervy pro železniční napojení přístaviště a rovněž je dotčen realizací stavby „dálnice D1, stavba 0135 Říkovice-Přerov“. Soud dospěl k závěru, že na pozemku nevázne žádná překážka převoditelnosti. Žalovaná odkazuje na argumentaci soudu v odstavci 22. odůvodnění, kde soud uvedl, že „dne 20. 7. 2020 Magistrát města Přerova, odbor stavebního úřadu a životního

prostředí, oddělení stavební úřad, k využití pozemku p. č. 6200/51 k. ú. Přerov sdělil, že stavební úřad vydal územní rozhodnutí č. 32/2006 dne 3. 3. 2006 pod č. j. SU-3229/2005-KL na stavbu pro stavbu „dálnice D1 stavba 0136 Říkovice-Přerov“. Z dokumentace není zřejmé, jaká část pozemku p. č. 6200/51 bude výše uvedenou stavbou dotčena, neboť v době vydání rozhodnutí se jednalo o pozemek parc. č. 6200/1, který byl následně rozdělen. Dle dostupných informací je pozemek parc. č. 6200/51 ve výčtu dotčených pozemků, kterých se bude předmětná změna územního rozhodnutí týkat, ale zdejší stavební úřad nemá k dispozici dokumentaci, ze které by byl zřejmý rozsah a účel dotčení uvedeného pozemku.“ Vzhledem k uvedenému je tedy zřejmé, že vzhledem ke sdělení Magistrátu města Přerova ze dne 20. července 2020 v době vydání rozsudku nebylo v řízení prokázáno, že by pozemek p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov nebyl zasažen veřejně prospěšnou stavbou. Soud měl proto vycházet ze sdělení v tom, že není zřejmé, jaká část pozemku bude zasažena veřejně prospěšnou stavbou a neměl tento pozemek žalobci převést. Ve vztahu k pozemku p. č. 656/2 v k. ú. Hranice žalovaná namítala, že jej nelze převést, jelikož přes pozemek vede přístupová cesta k zahrádkářské osadě a rovněž je omezen v převodu, neboť dle územního plánu se pozemek nachází v územní rezervě pro kanál Dunaj-Odra-Labe. Nicméně soud se žádným způsobem nezabýval posouzením dopadu existence přístupové cesty, kdy žalovaná namítala, že z důvodu existence příjezdové cesty pozemek nebude moct žalobce zemědělsky obhospodařovat a zároveň v případě převodu vznikne žalobci pouze holé vlastnictví, které není a nikdy nebylo účelem restitučního procesu. K otázce zemědělského obhospodařování se vyjádřil Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017. Dále žalobce odkazuje na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2857/2018 a ohledně otázky vzniku holého vlastnictví odkazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 1961/15. Okresní soud v odstavci 41. odůvodnění však pouze uvedl, že „skutečnost, že přes pozemek vede cesta k zahrádkářské osadě (patrná z ortofotomapy), není zákonným důvodem, pro který by pozemek nebylo možné převést, což vyplývá i z vyjádření dotčených orgánů.“ Soud tedy pochybil, když předmětné pozemky převedl, aniž by se dostatečným způsobem zabýval posouzením vhodnosti převodu pozemků. Žalovaná tak navrhuje zrušení rozsudku okresního soudu ve výrocích I. a II. a vrácení okresnímu soudu k dalšímu řízení, případně změnu tak, že se žaloba zamítá.

3. Žalobce se k odvolání vyjádřil tak, že žalobce v první řadě opakuje, že ve věci členů rodiny žalobce (Miroslav Urban a Zdeňka Bouchalová) již rozhodl Nejvyšší soud. Konkrétně Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 8. 7. 2020, č. j. 28 Cdo 1969/2020-661 odmítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. 27 Cdo 294/2019- 628, kterým byl potvrzen výrok II. a částečně změněn a potvrzen výrok III. rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 1. 8. 2019, č. j. 10 C 65/2018-546, kterým bylo plně vyhověno žalobě. Nejvyšší soud tak potvrdil oprávněnost žaloby, kterou se rodina žalobce domáhá nahrazení projevu vůle z důvodu svévolného a liknavého jednání žalované vůči rodině žalobce. Nejvyšší soud mimo jiné zopakoval své již předchozí judikatorní závěry týkající se zejména liknavého a svévolného postupu žalované vůči rodině žalobce a jejich povinnosti účastnit se aktivně veřejných nabídek. K uvedenému a ve vztahu ke skutečnosti, že žalovaná dlouhodobě lpěla na nesprávném ocenění restitučního nároku, a to navzdory poskytnutému znaleckému posudku i dosavadní judikatuře týkající se téhož, uvedl následující: „Jestliže totiž dovolatelka i přes aktivní přístup žalobců bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala jejich uspokojení zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků), a to zejména v důsledku nesprávného ocenění restitučního nároku, následkem čehož se ocitla v prodlení, odvolací soud zcela v souladu s citovanou judikaturou dovedl, že následkem liknavého postupu dovolatelky nebylo lze po žalobcích spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách a bylo namísto vyhovět žalobě o vydání konkrétních vhodných pozemků.“ Nejvyšší soud se v dovolacím řízení také zabýval otázkou konfliktu předložených znaleckých posudků ze strany žalobce a žalované, když potvrdil postup soudu nižšího stupně a tedy správnost závěrů znaleckého posudku vypracovaného Ing. Renatou Schneiderovou Heraldovou, který předložili žalobci:

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Kotřlová.

„V projednávané věci odvolací soud uvedené závěry soudní praxe respektoval, neboť po slyšení zpracovatelů znaleckých posudků řádně zdůvodnil, z jakých důvodů nemá pochybnosti o správnosti odborných závěrů obsažených v posudku znalkyně prof. Ing. Renaty Schneiderové Heralové. Důvody, pro které odvolací soud nepřipustil důkaz dalším v pořadí třetím znaleckým posudkem, lze považovat za dostatečně adekvátní okolnostem projednávané věci.“ Nejvyšší soud se v neposlední řadě vypořádal s otázkou aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhlášky 182/1988 Sb., když uvádí, že: „Odvolací soud se nikterak nezpronevčil judikatuře Nejvyššího soudu, přihlížel-li při řešení otázky aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ke skutkovým zjištěním o tom, že odňaté pozemky byly jako celek určeny k pozdější výstavbě továrny a pozemní komunikace v Praze, jež byla posléze nepochybně napojena na veškeré inženýrské sítě, pročež zde pro aplikaci srážek ve smyslu přílohy č. 7 uvedené vyhlášky zjevně nebylo místo. Na dovolatelkou předestřené otázce, zda se při ocenění pozemku odňatého před rokem 1994 aplikuje definice stavební srostlosti dle vyhlášky č. 178/1994 Sb., rozhodnutí odvolacího soudu zjevně založeno není, jestliže odvolací soud své rozhodnutí zakládá na individuálních skutkových okolnostech případu, tedy že pozemek byl odňat jako celek pro výstavbu továrny a pozemní komunikace, jež „stavebně srostla“ s hlavním městem Prahou (odňatý a nevydaný pozemek se v době jeho přechodu na stát nacházel v oblasti stavebně srostlé v hlavním městem Prahou) a byla napojena na inženýrské sítě, tedy na skutečnostech odůvodňujících posouzení, že v daném případě nebyly naplněny předpoklady pro aplikaci srážek dle č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb.“ Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že Nejvyšší soud ČR i soudy nižších stupňů shledaly v postupu žalované vůči členům rodiny žalobce prvky svévole a liknavosti a žalobu oprávněnou. Zároveň Nejvyšší soud potvrdil tvrzení žalobce o tom, že znalecký posudek znalkyně č. 498/6/2018 je věcně správný, a to včetně závěru o neuplatnění srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky 182/1988 Sb. S odkazem na § 13 občanského zákoníku žalobce žádá soud, aby i ve světle usnesení potvrdil napadený rozsudek. Okresní soud správně zjistil a v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu řádně posoudil restituční věc žalobce ve všech nezbytných ohledech. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb. jako dědic po zemřelém Jaroslavu Urbanovi, žalobcem požadované náhradní pozemky jsou ve vlastnictví ČR s právem hospodaření pro žalovanou, předchůdce žalobce uplatnil již v roce 1992 nárok na vydání pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí uvedených pod bodem 8. rozsudku, přičemž tento nárok nebyl do dnešního dne z převažující části uspokojen, uspokojená část restitučního nároku žalobce činí 53.790 Kč a žalovaná ke dni vyhlášení rozsudku evidovala zbývající restituční nárok ve výši 66.266 Kč, pozemky p. č. 1098/1 v k. ú. Bělotín, p. č. 1111 v k. ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, p. č. 1307 v k. ú. Potštát a p. č. 1376 v k. ú. Potštát, jsou převoditelné na žalobce, a že hodnota náhradních pozemků, které soud vydal žalobci, činí částku 955.258,45 Kč. Žalobce považuje rozsudek za dostatečně kvalitně a podrobně odůvodněný, přičemž v němž neshledává jakékoliv zásadní pochybení. Představa žalované, že soud se má zabývat každým nadbytečným tvrzením a toto tvrzení hodnotit, je mylná. Žalovaná v odvolání zejména namítá, že výše restitučního nároku žalobce, jak jej do dnešního dne eviduje, tj. ve zbývající výši 66.265,65 Kč, údajně reflektuje skutečný stav a podmínky, za nichž byly dotčené pozemky rodině žalobce odňaty. Výše uvedené tvrzení je však v příkrém rozporu se závěry nejen znaleckého posudku předloženého žalobcem, ale i se závěry oponentního posudku vypracovaného znaleckým ústavem Grant Thornton Valuations, a.s., který předložila žalovaná. Oponentní posudek se totiž se znaleckým posudkem shoduje v hodnotě restitučního nároku z cca 88 %. Pokud vezmeme v úvahu částečné čerpání restitučního nároku v minulosti, činí k dnešnímu dni hodnota restitučního nároku žalobce minimálně 1.449.352,50 Kč, což je hodnota, na které se oba posudky shodují. Setrvávání žalované na evidenci restitučního nároku ve výši pouhých 66.265,65 Kč za situace, kdy ze závěru obou relevantních podkladů oceňujících restituční nárok vyplývá, že hodnota nároku je cca 12x vyšší, pouze dokládá svévolné jednání žalované vůči žalobci, kterému se nelze bránit jinak než soudní cestou. Ke stejnému závěru dospěl okresní soud v bodě 38.

rozsudku, kde se dopodrobna zabýval svévolí žalované vůči žalobci. Irelevantní je také námitka žalované v odvolání, kde žalovaná soudu prvního stupně vyčítá, že se údajně nezabýval skutečnou výší restitučního nároku a údajně nepostupoval tak, aby byla skutečná výše bez jakýchkoliv pochybností prokázána. Žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2288/2018, dle kterého není nezbytné, aby se soud detailně zabýval celkovou výší restitučního nároku žalobce, když je pro jeho posouzení toliko klíčové, zda je restituční nárok v současné době dostatečný pro vydání požadovaných náhradních pozemků. Obdobně jako v předchozím žalobcem citovaném rozhodnutí se k této otázce vyjadřoval znovu Nejvyšší soud i v usnesení sp. zn. 28 Cdo 4608/2018. V projednávaném případě není spor o výši restitučního nároku žalobce, ale spor je zejména o oprávněnost žaloby na nahrazení projevu vůle převodem náhradních pozemků na žalobce a s tím související otázku převoditelnosti náhradních pozemků. Pro rozhodnutí je tak stěžejní vyřešit, zda je postup žalované vůči žalobci svévolný či liknavý, zda jsou vybrané náhradní pozemky vhodné k převodu a zda jejich hodnota nepřevyšuje zbývající restituční nárok žalobce. Výše restitučního nároku je tak pouze předběžnou otázkou, kterou soud posoudil a na základě znaleckého oponentního posudku došel k závěru, že zbývající výše restitučního nároku žalobce bez dalšího postačuje k převodu všech požadovaných pozemků. Již jenom podle oponentního znaleckého posudku žalobci náleží restituční nárok ve výši 1.503.142,52 Kč (podle znaleckého posudku je to 1.702.208,42 Kč). Se zohledněním částečného čerpání žalobci i podle oponentního posudku náleží restituční nárok ve výši 1.449.352,50 Kč. Vzhledem k tomu, že hodnota požadovaných náhradních pozemků činí 955.258,45 Kč, nebylo potřeba provádět výslech znalců, když podle obou posudků žalobce disponuje nárokem v dostatečné výši. Žalobce dále ke všem třem žalovanou v odvolání odkazovaným rozhodnutím uvádí, že ani jedno z těchto rozhodnutí se netýkalo restituční věci. Je nutné si uvědomit, že restituční řízení jsou zvláštními druhy řízení, která mají svá specifika. Nadto žádné z žalovanou uvedených rozhodnutí není ani skutkově podobné případu žalobce. Jako první žalovaná odkazuje na náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3253/13. V tomto rozhodnutí je v první řadě zásadní skutkový rozdíl oproti případu žalobce již v tom, že v řízení byl předložen pouze jeden znalecký posudek. Ústavní soud pak v nález vytykal zejména, že při zpracování posudku nezohlednil znalec veškerou pro věc relevantní dokumentaci. Žalobce tak nerozumí, z jakého důvodu žalovaná předmětný náleze zmiňuje. Ani druhé zmíněné rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 2458/2009 není skutkově přílehlavé případu žalobce. V první řadě se nejedná o restituční věc. Za druhé pak žalobce poukazuje na skutečnost, že v žalovanou citovaném případě byly zásadně rozpory mezi jednotlivými posudky, a proto bylo nařízeno vypracování revizního posudku. V námi posuzovaném případě se však znalecký i oponentní posudek shodují z cca 85 % a hodnota restitučního nároku postačuje k převodu požadovaných náhradních pozemků. Nakonec ani poslední rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 4543/2014 zjevně nedopadá na případ žalobce. V žalovanou citovaném případě totiž nadepsaný soud vyčetl soudům obou stupňů, že vycházely pouze z jednoho posudku, aniž by uvedly, z jakého důvodu nepřihlédly k druhému posudku předloženému v řízení. Žalobce dále poukazuje na irelevantní námitku žalované v odvolání, že znalecký posudek je nesprávný. Žalobce poukazuje na opačný názor Krajského soudu v Praze, který v rozsudku z 20. 2. 2020, č. j. 27 Co 294/2019-628 k námitkám žalované uvedl: „Odvolací soud se s odlišnými závěry oponentního posudku znaleckého ústavu Grant Thornton Valuations, a.s. ohledně aplikace srážek neztotožnil. Svá skutková zjištění shodně jako soud prvního stupně opřel o znalecký posudek znalkyně prof. Ing. Renaty Schneiderové Heralové, Ph.D. číslo 498/6/2018, ze kterého bylo zjištěno, že předmětný pozemek PK 186 v Dolních Měcholupech byl podle platných regulačních plánů zatříděn a oceněn jako pozemek určený k zástavbě, a to konkrétně továrnou a komunikací, což bylo též následně zrealizováno. Nebyly shledány podmínky pro aplikaci srážek podle přílohy 7 citované vyhlášky, neboť není možné provést ocenění posuzovaného odňatého pozemku podle regulačních plánů jinak než, že má být vycházeno z budoucího určení pozemku v plánované výstavbě, včetně toho, že v rámci výstavby je plánována i výstavba komunikací a inženýrských sítí – odpadu, vodovodu elektřiny. V daném

případě byly všechny tyto podmínky splněny. Odvolací soud neshledal ani důvody pro aplikaci srážky pod položkou č. 1 přílohy vyhlášky, neboť Dolní Měcholupy jako část obce Praha je stavebně srostlá s hlavním městem Prahou. Z předložených regulačních plánů ortofotomap, které byly zohledněny ve znaleckém posudku, je zřejmé, že se jedná o zástavbu navazující na již existující zástavbu.“ Krajský soud se tak vypořádal s námitkami žalované i znalce v oponentním posudku a konstatoval správnost závěrů znaleckého posudku ve vztahu k neaplikaci srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná dovolání, které bylo odmítnuto. Žalovaná v odvolání namítá, že okresní soud se nesprávně právně vypořádal s otázkou svévole a liknavostí žalované vůči žalobci a také s jeho údajnou nedostatečnou aktivitou. Žalobce však považuje odůvodnění v bodu 38. rozsudku za logické a dostatečné. Soud zcela správně a v souladu s judikaturou dospěl k názoru, že za liknavé jednání lze považovat takové, kdy žalovaná eviduje restituční nárok žalobce v nesprávné výši, následkem čehož se ocitl v mnohaletém prodlení. Žalobce při svém tvrzení o svévolném a liknavém jednání žalované vychází v první řadě z názoru Nejvyššího soudu, který v rozsudku sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 upozornil, že nesnáze při vyřizování restitučních nároků nesmí žalovaná přesouvat na oprávněné osoby. Pokud žalovaná toto činí, dopouští se svévole a jediným způsobem, jak se oprávněné osoby mohou domoci splnění svého nároku, je právě podání žaloby na uložení povinnosti žalované uzavřít s nimi smlouvu o převodu konkrétních pozemků. Nejvyšší soud toto právo opakovaně zdůraznil v případech, kdy žalovaná odmítala zaevidovat restituční nárok oprávněných osob ve správné výši a tím vyloučila oprávněnou osobu z efektivní účasti ve veřejných nabídkách (viz například sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, 28 Cdo 1964/2017, 28 Cdo 3576/2016 či 28 Cdo 4078/2015). Z jednání žalované je pak zřejmé, že nesnáze při vyřizování restitučních nároků na žalobce přenášela, a to dlouhodobě. V první řadě nepřehodnotila ocenění restitučního nároku, přestože ji žalobce vyzval dopisem ze dne 18. 4. 2018. Žalovaná nepřehodnotila ocenění ani ve chvíli, kdy ji žalobce opětovně vyzval dopisem z 30. 5. 2018, přičemž k tomuto přiložil znalecký posudek a na nesprávném ocenění trvala i poté, co závěry oponentního posudku potvrdily, že žalovaná oceňovala a oceňuje restituční nárok v nesprávné výši. Žalobce pak poukazuje na obdobná rozhodnutí Nejvyššího soudu, například ve věci sp. zn. 28 Cdo 2119/2007, 28 Cdo 3108/2017 a 28 Cdo 3313/2017. Žalovaná i přes aktivitu žalobce stále odmítá správnou výši restitučního nároku zaevidovat a i nadále zneplatňuje přihlášky žalobce do veřejných nabídek pro údajně nedostatečnou výši nároku. Žalovaná ani přes existenci oponentního znaleckého posudku dosud nezaevidovala restituční nárok ani ve výši dle tohoto oponentního posudku. Žalobci není důvod takového jednání známý, avšak je zjevně svévolný. Pokud se týká aktivity žalobce, je třeba zdůraznit, že žalobce projevoval snahu o uplatnění svého skutečného restitučního nároku nejen výzvami na žalovanou, ale i prostřednictvím přihlášek do veřejných nabídek, když se těchto nabídek opakovaně účastnil. Žalobce se nejprve zúčastnil veřejných nabídek již v letech 2003 až 2005 a následně se v letech 2018 až 2019 účastnil dalších čtyř veřejných nabídek. Žalobce byl přitom pouze částečně úspěšný v nabídkách v letech 2003 až 2005. Naopak ve veřejných nabídkách, kterých se účastnil v letech 2018 až 2019, nebyl úspěšný ani jednou, a to z důvodu žalovanou konstatovaného nedostatečného nároku, který žalovaná eviduje do dnešního dne v nesprávné výši. Již tuto skutečnost samu o sobě opakovaně Nejvyšší soud posoudil jako nezákonnost představující svévoli žalované. Zároveň z uvedeného plyne irelevantnost námítky žalované o tom, že žalobce údajně nebyl dostatečně aktivní. V případě nesprávného ocenění restitučního nároku se totiž za dostatečnou aktivitu restituventa a svévoli žalované považuje vedle snahy o účast ve veřejné nabídce již jenom žádost o přecenění restitučního nároku. Žalobce dále ke svévoli a liknavosti žalované poukazuje také na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1964/2017, ve kterém k prokázání svévole a dostatečné aktivity restituventa postačovaly pouhé dvě účasti ve veřejných nabídkách a jedna urgence vůči žalované. Z uvedeného je zřejmé, že skutečnou výši restitučního nároku žalobce nelze ve veřejných nabídkách objektivně uspokojit. Samotný zákon č. 229/1991 Sb., o půdě totiž v § 11a odst. 7 stanoví, že přihláška do veřejné

nabídky je neplatná, pokud je nárok restituenta nižší, než součet cen žádaných náhradních pozemků. Skutečně žalobcem tvrzený nárok proto nelze objektivně ve veřejných nabídkách uspokojit a jakákoliv další aktivita je v případě odmítání přehodnocení výše restitučního nároku předem odsouzena k nezdaru. To konstatoval i soud v bodě 38. rozsudku. Žalobci pak nezbyvá, než se domáhat uspokojení svého skutečného nároku prostřednictvím žaloby. Žalovaná zcela nesprávně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2143/2014, které zjevně nedopadá na případ žalobce. V uvedeném případě soud vyčetl restituentce, že si vůbec nenechala zpracovat znalecký posudek na ocenění svého nároku a své pochybnosti o správnosti přecenění nedoložila ani v průběhu soudního řízení. Žalobce však znaleckým posudkem správnou výši svého restitučního nároku doložil a také se účastnil veřejných nabídek, takže uvedené rozhodnutí na něj nelze aplikovat. Dalším rozhodnutím Nejvyššího soudu, na které žalovaná odkazuje, je rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 337/2019. Žalobce však musí i v tomto případě zopakovat, že citované rozhodnutí není skutkové přílehlavé. V žalovanou citovaném rozhodnutí se totiž dva z žalobců vůbec aktivně nesnažili o uspokojení restitučního nároku. Navíc v citovaném rozhodnutí nakonec Nejvyšší soud dovolání vyhověl zejména z důvodu, že výše restitučního nároku žalobců nepostačovala k převodu náhradních pozemků. I v tomto se však případ žalobce liší, jelikož jeho výše restitučního nároku postačuje k převodu požadovaných náhradních pozemků. Skutkově nepřiléhavé je taktéž žalovanou citované rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové. Nejen že toto rozhodnutí nebylo aprobováno Nejvyšším soudem, ale také je zde podstatný rozdíl ve skutečnosti, že žalobce se před podáním žaloby veřejných nabídek opakovaně účastnil na rozdíl od oprávněné osoby v žalovanou citovaném rozhodnutí. Pokud žalovaná namítá údajnou neaktivitu žalobce po dobu sedmi let, je nutné poukázat na skutečnost, že sama žalovaná rozhodovala o nevydání odňatých pozemků, s čímž souvisí otázka jejich ocenění, celých 19 let a po 19 letech ještě restituční nárok žalobce ocenila prokazatelně nesprávně, což se ani nesnaží napravit a dále zpochybňuje oprávněnost žaloby. Žalobce uvedení žalovanou v omyl netušil až do doby, než byl ze strany Spolku pro ochranu zájmů restituentů upozorněn, že žalovaná dlouhodobě porušuje svou zákonnou povinnost evidovat nároky ve správné výši a tyto záměrně podhodnocuje. Žalobce takové chování žalované neočekával a nepředpokládal. Žalovaná však po celou dobu až do dnešního dne nikdy nepřistoupila k přehodnocení nesprávného ocenění restitučního nároku. Tvrdí-li žalovaná, že žalobce měl svou záležitost řešit dříve, tak patrně pomíjí, že je to právě ona, kdo celou dobu prokazatelně porušoval zákonnou povinnost evidovat nárok ve správné výši a je tedy v mnohaletém prodlení. Žalovaná je státní orgán vybavený značným finančním a personálním aparátem oproti žalobci jako fyzické osobě. Žalovaná se tímto tvrzením pokouší fingovat promlčení práva žalobce na správné ocenění restitučního nároku. Nejvyšší soud však konstatoval, že toto právo se uplynutím času nepromlčuje, konkrétně například v usnesení ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4173/2017. Žalobce tak splnil veškeré podmínky pro oprávněnost žaloby, když aktivně usiloval o uspokojení svého restitučního nároku i prostřednictvím veřejných nabídek, aktivně namísto žalované dohledával dobovou dokumentaci k prokázání skutečné výše nároku, opakovaně vyzýval k řádnému ocenění svého nároku a vynaložil značné náklady a úsilí k tomu, aby nahradil činnost žalované. Žalovaná přesto nárok odmítá přehodnotit, a to ani částečně s ohledem na závěry oponentního posudku. Žalobci tedy s ohledem na výše uvedené k uspokojení výše restitučního nároku nezbylo, než se obrátit na soud prostřednictvím této žaloby. Jiná možnost uspokojení nároku při současném postoji žalované objektivně neexistuje. V případě pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov žalovaná tvrdí, že pozemek údajně nelze na žalobce převést, jelikož má být dotčen koridorem územní rezervy pro železniční napojení přístaviště a zároveň má být údajně dotčen realizací stavby dálnice. K tomu žalobce uvádí, že ani jedno tvrzení nebylo v řízení prokázáno. V první řadě poukazuje žalobce na skutečnost, že okresní soud si za účelem zjištění překážek k převodu pozemku dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. vyžádal od příslušného úřadu územního plánování, kterým je Magistrát města Přerova, odbor územního úřadu a životního prostředí, oddělení stavební úřad, aktuální sdělení k využití předmětného pozemku. Stavební úřad

soudu sdělil, že předmětný pozemek je uveden ve výčtu dotčených pozemků pro umístění napojení a vedení přípojky parovodu. Vzhledem k tomu, že dle § 6 odst. 1 písm. d) bod 4 zákona č. 513/2012 Sb. platí výjimka ze zákazu převoditelnosti pro pozemky, které mají být využity nebo již jsou využity ke stavbě technické infrastruktury, za kterou lze parovody bezesporu považovat, dle § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, netvoří tato skutečnost překážku převodu pozemku. Žalobce zároveň poukazuje na skutečnost, že soud při posuzování převoditelnosti pozemků postupoval správně v souladu s § 6 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 503/2012 Sb., který stanoví, že „v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování“. K tomu přitom v tomto případě došlo, když soud se obrátil s dotazem na stavební úřad jako příslušný úřad územního plánování, který sdělil, že pozemek není z převodu vyloučen. Pokud žalovaná uvádí v odvolání údajnou překážku převodu daného pozemku spočívající v tom, že pozemek má být zasažen koridorem územní rezervy pro železniční napojení přístaviště, není toto tvrzení pravdivé. Žalobce k tomu uvádí, že nařízení vlády č. 218/2014 Sb. sice uvádí tento pozemek mezi pozemky vymezenými pro vytvoření rezervy členěné pro jednotlivá ministerstva a další ústřední orgány státní správy. Nicméně v nařízení vlády č. 65/2016 Sb., kterým se původní nařízení mění, již tento pozemek uveden není. Z toho lze uzavřít, že pozemek není k dnešnímu dni součástí rezervy pro železniční napojení přístaviště. Žalobce nakonec poukazuje na znění ustanovení § 6 odst. 1 písm. h) zákona č. 503/2012 Sb., dle něhož jsou vyloučeny z převodu pozemky tvořící rezervu státních pozemků dle § 3 odst. 1 písm. b). Nicméně, jak je výše uvedeno, předmětný pozemek netvoří rezervu státních pozemků dle uvedeného ustanovení, a proto nemůže být z převodu vyloučen. Pozemek je tak převoditelný na žalobce. K pozemku p. č. 656/2 v k. ú. Hranice žalovaná tvrdí, že pozemek nelze na žalobce převést, jelikož má přes něj vést přístupová cesta k zahrádkářské osadě a z důvodu, že se nachází údajně v územní rezervě pro kanál Dunaj-Odra-Labe. Žalobce k tvrzení žalované o tom, že pozemek se nachází v územní rezervě pro kanál, uvádí, že z převodu jsou dle § 6 odst. 1 písm. h) zákona č. 503/2012 Sb. vyloučeny pouze pozemky tvořící rezervu státních pozemků dle § 3 odst. 1 písm. b). Předmětný pozemek netvoří rezervu státních pozemků dle uvedeného ustanovení, a proto nemůže být z převodu vyloučen. Není možné rozšiřovat překážky převodu uvedené v zákoně v neprospěch restituentů. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu zamezit převodu určitých pozemků na oprávněné osoby, uvedl by takové omezení do zákona. Pokud se týká údajné přístupové cesty, žalobce uvádí, že z ortofotomapy vyplývá, že se jedná pouze o vyježděnou/vyšlapanou cestu, kterou nelze považovat za dopravní infrastrukturu, která by bránila převodu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Přitom jako „ostatní komunikace“ je veden i sousední pozemek p. č. 656/24 v k. ú. Hranice. Z toho je zřejmé, že pozemek neslouží jako přístupová komunikace k zahrádkářské osadě. Žalobce poukazuje na skutečnost, že dokonce i z podkladů předložených žalovanou v průběhu řízení vyplývá, že tento pozemek není ani zčásti zasažen dopravní infrastrukturou, kdy ve vyjádření Městského úřadu Hranice ze dne 17. 8. 2018 je uvedena poznámka NE u kolonky, zda je pozemek vyloučen z převodu. Argumentace je tak zjevně účelová. Pozemek je tak převoditelný na žalobce. Žalobce tak navrhuje potvrzení rozsudku okresního soudu.

4. Po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas a osobou k tomuto úkonu oprávněnou, přezkoumal krajský soud napadený rozsudek v rozsahu podaného odvolání, tj. ve výrocích I. a II. a na něm závislém výroku IV., jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo (§ 206, § 212 a § 212a o. s. ř.), a po provedení odvolacího řízení dospívá k závěru, že rozhodnutí je třeba zčásti potvrdit a zčásti zrušit.
5. Skutková zjištění, která okresní soud přijal na základě provedených důkazů, považuje krajský soud za správná a tato zjištění přebírá, vyjma skutkových zjištění, která učinil ve vztahu k otázce převoditelnosti pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov.

6. Znaleckým posudkem ing. Milana Indry č. 3415-57/21 má soud za prokázáno, že znalec stanovil cenu pozemku p. č. 1307 v k. ú. Potštát včetně porostů částkou 4.302,25 Kč, tuto částku učinil žalobce nespornou.
7. Krajský soud považuje za správné i právní závěry okresního soudu, jestliže dospěl k závěru, že žalobce je jako dědic původního vlastníka Jaroslava Urbana oprávněn vymáhat stanovené restituční nároky za nevydané pozemky.
8. Okresní soud se zabýval otázkou, zda postup žalované je liknavý, resp. svévolný, a dospěl k závěru, že tomu tak je. Se závěry okresního soudu se krajský soud zcela ztotožňuje, okresní soud přihlédl k tomu, že žalobce (resp. jeho předchůdce) se již účastnil veřejných nabídek, především však žalovaná eviduje v nesprávné výši jeho restituční nárok a tento nepřecenila přes opakované žádosti žalobce, které doložil i znaleckým posudkem. Za této situace žalobce s ohledem na nesprávnou evidovanou výši restitučního nároku nemá reálnou možnost uspokojit svůj nárok ve veřejných nabídkách. V tomto smyslu lze zcela přisvědčit argumentaci žalobce, že v tomto jednání, zejména v přístupu k ocenění restitučního nároku a nesnázích při domáhání se restitučního nároku, je třeba spatřovat liknavost a svévoli na straně žalované. Zde lze odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu v obdobných věcech (rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, 28 Cdo 1964/2017 či 28 Cdo 3576/2016). Krajský soud s ohledem na uvedené nemá žádné pochybnosti o svévolném a liknavém jednání na straně žalované a žalobce se tak může domáhat vydání konkrétních pozemků bez ohledu na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009). Okresní soud tuto otázku posoudil tedy rovněž zcela správně.
9. Krajský soud se s okresním soudem ztotožňuje též v závěru, že restituční nárok žalobce plně postačuje k vydání všech pozemků, jichž se žalobce domáhá, neboť jejich cena činí (s ohledem na nové ocenění pozemku p. č. 1307 v k. ú. Potštát částkou 4.302,25 Kč) 889.156,70 Kč (189.088 + 5.075,45 + 4302,25 + 1.446,70 + 643.536,90 + 45.707,40). Oba dva znalecké posudky, jak posudek Ing. Renaty Heralové, tak posudek oponentní Grant Thornton Valuations, a.s., určily cenu nevydaných pozemků vyšší než je cena požadovaných pozemků. Za této situace námitky žalované vůči výši restitučního nároku, resp. zpochybňování posudku Ing. Renaty Heralové nemůže změnit nic na závěru okresního soudu, že žalobci je možno z hlediska dostatečné výše jeho restitučního nároku požadované pozemky vydat všechny. Z odvolací argumentace žalované nelze dovodit žádné důvodné námitky, které by mohly vést k závěru, že restituční nárok je nižší než částka stanovená oponentním posudkem ve výši 1.503.142,52 Kč. I po přihlédnutí k částečnému uspokojení je zbývající výše restitučního nároku 1.449.352,50 Kč dostatečná.
10. Krajský soud nesouhlasí s odvolací argumentací žalovaného, že by soud musel za této situace vyslyšet znalce, neboť pro toto řízení není nezbytné zjištění přesné výše restitučního nároku. Pro toto řízení je podstatné, zda výše restitučního nároku umožňuje vydání předmětných pozemků.
11. V tomto lze rovněž odkázat na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2288/2018, v němž Nejvyšší soud konstatoval, že není nezbytné, aby se soud detailně zabýval výši restitučního nároku, když pro posouzení je podstatné, zda je restituční nárok dostatečný pro vydání požadovaných náhradních pozemků. S okresním soudem je možno souhlasit plně v tom, že v tomto řízení se nejedná o určení výše restitučního nároku, ale o zjištění, zda restituční nárok umožňuje vydání předmětných pozemků, což je z provedeného dokazování zcela zjevné, neboť žádný ze znaleckých posudků nestanovuje nárok v takové výši, že by znemožňovala vydání některého z pozemků.
12. Současně je nutno uvést, že krajský soud se ztotožňuje se základními východisky ocenění pozemků, které se odvíjí především od toho, zda byly určeny k zastavění. Ocenění obou znalců je provedeno u „stavební“ části pozemků dle § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. s ohledem na tehdy platnou územně plánovací dokumentaci. Při akceptaci tohoto

závěru obou znalců je pak zřejmé, že ocenění restitučního nároku žalovanou není správné a že výše restitučního nároku žalobce je vzhledem k ceně požadovaných pozemků dostatečná.

13. Krajský soud se pak zcela ztotožňuje se závěry okresního soudu, pokud se zabýval námitkou promlčení nároku na přecenění restitučního nároku. Okresní soud dospěl správně k závěru, že se nejedná o samostatné majetkové právo, které by podléhalo promlčení. Správný je poukaz okresního soudu na uvedenou judikaturu a v této otázce lze zcela odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména bod 33. napadeného rozhodnutí.
14. Okresní soud se pak zabýval převoditelností požadovaných pozemků a dospěl k závěru, že veškeré požadované pozemky jsou převoditelné.
15. Z převodu nejsou vyloučeny pozemky p. č. 1098/1 v k. ú. Běloutín, p. č. 1111 v k. ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, p. č. 1307 a p. č. 1376, oba v k. ú. Potštát, když mezi účastníky v podstatě nebylo sporu o tom, že tyto pozemky jsou převoditelné.
16. Krajský soud se s posouzením převoditelnosti okresním soudem shoduje též v případě pozemku p. č. 656/2 v k. ú. Hranice, kdy okresní soud se řádně vypořádal i s otázkou tvrzené přístupové cesty k zahrádkářské osadě a dospěl k závěru, že pozemek není vyloučen z převodu. V tomto je možno odkázat na závěry okresního soudu v odůvodnění pod bodem 41. Sama existence takové cesty přes pozemek nebrání využívání zemědělského pozemku v jeho zbývající části, přičemž z dokazování nevyplývá, že by cesta bránila využívání předmětného pozemku. Žalobci je možno zcela přisvědčit v tom, že se nejedná o dopravní infrastrukturu, která by bránila převodu pozemku ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb.
17. Ve vztahu k pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov má krajský soud za to, že za současného stavu nelze dovodit, zda pozemek je převoditelný či nikoli.
18. Okresní soud uvádí, že jestliže má být pozemek částečně dotčen koridorem územní rezervy železničního napojení přístaviště na vodním kanále Dunaj-Odra-Labe, tak z nařízení vlády č. 65/2016 Sb. ze dne 17. 2. 2016 vyplývá, že pozemek již není uveden mezi pozemky pro vytvoření rezervy. V tomto se lze s okresním soudem ztotožnit.
19. S okresním soudem se však nelze prozatím ztotožnit v tom, že vydání nebrání ani překážka dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 513/2012 Sb. spočívající v určení pozemku rozhodnutím o umístění stavby k zastavění stavbou dopravní infrastruktury – Dálnice D1 Říkovice – Přerov. Žalovaná tvrdila, že je dána taková překážka, krajský soud poskytl žalované výzvu dle § 118a odst. 3 o. s. ř. k doplnění důkazů k tomuto tvrzení, že pozemek je určen rozhodnutím o umístění stavby k zastavění stavbou dopravní infrastruktury (když taková konkrétní výzva nebyla okresním soudem poskytnuta a navržené důkazy jsou přípustné). Žalovaná tvrdí, že na pozemek zasahují vedlejší stavby, které souvisí a jsou ve funkčním spojení se samotnou stavbou dopravní infrastruktury, když jde o přeložky dvojitého venkovního vedení a dále přeložku parovodu. Dále poukazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 14. dubna 2021 č. j. KUOK 40737/2021, dle něž je záměr stavby dopravní nebo technické infrastruktury nutno chápat jako funkční objektový celek, resp. soubor staveb, který je tvořen stavbou hlavní a k ní náležejícími vedlejšími stavbami.
20. Z doplněného dokazování rozhodnutím č. 82/2019 Magistrátu města Olomouce ze dne 19. 11. 2019 pod č. j. SMOL/240886/2019/OS/US/SEM vyplývá, že tímto rozhodnutím (jímž byla povolena změna územního rozhodnutí č. 32/2006 vydaného Městským úřadem Přerov, stavebním úřadem, dne 3. 3. 2006 pod č. j. SU 3229/2005-KI pod názvem dálnice D1 stavba 0136 Říkovice-Přerov, kterým byla umístěna stavba pozemní komunikace – dálnice D1 úsek Říkovice-Přerov II. Předmostí, včetně souvisejících a doplňkových staveb, které nabylo právní moci dne 12. 8. 2006) byla povolena změna územního rozhodnutí u stavebních objektů pod bodem 1) výroku, a to mimo jiné stavební objekt 413.1 - Přeložka dvojitého venkovního vedení VN v km 81.400 – 82.700 s tím, že stavební objekt má být umístěn mimo jiné na p. č. 6200/51

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Kotrlová.

v k. ú. Přerov a stavební objekt 541 – Přeložka parovodu s tím, že objekt má být umístěn mimo jiné nově na pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov. Ze situačního výkresu pak plyne, v jakém rozsahu má být pozemek dotčen uvedenými stavebními objekty. Tyto informace pak potvrzuje zpráva Magistrátu města Přerova ze dne 20. 5. 2021.

21. Žalobce k doplnění tvrzení žalovaného namítá, že pozemek je v územním rozhodnutí uveden ve výčtu pozemků, nicméně na pozemku, a to pouze na jeho části, má být umístěna pouze trasa parovodu a venkovního vedení, pro které dle stanoviska žalobce dle § 6 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 503/2012 Sb. platí výjimka ze zákazu převoditelnosti, a to pro pozemky, které mají být využity nebo již jsou využity ke stavbě technické infrastruktury a je tedy možno uvedené pozemky na žalobce převést, neboť technickou infrastrukturou jsou jak parovody, tak venkovní vedení dle § 2 odst. 1 písm. m) bod 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu.
22. Okresní soud ve vztahu k uvedenému pozemku p. č. 6200/51 dovodil, že pokud se územní rozhodnutí č. 32/2006 ze dne 3. 3. 2006 pod č. j. SU-3229/2005-KI na stavbu dálnice D1 stavba 0136 Říkovice-Přerov týkalo pozemku 6200/1, který byl následně rozdělen, a podle stavebního úřadu není zřejmé, jaká část pozemku p. č. 6200/51 bude uvedenou stavbou dotčena, pak příslušný úřad územního plánování sdělil, že pozemek není vyloučen a není tedy stavbou dálnice D1 dotčen.
23. Krajský soud však má za to, že bude třeba, aby se okresní soud s ohledem na uvedená zjištění zabýval dále otázkou, zda pozemek je z převodu vyloučen, konkrétně zda se jedná o pozemek určený rozhodnutím o umístění stavby k zastavení stavbou dopravní infrastruktury dle § 6 odst. 1 písm. b) z. č. 513/2012 Sb. V této souvislosti se bude třeba zabývat povahou stavebních objektů umístěných na pozemek rozhodnutím o umístění stavby ve světle ustanovení § 2 odst. 1 písm. m) z. č. 183/2006 Sb., na něž odkazuje § 6 odst. 1 písm. b) z. č. 513/2012 Sb. Z § 2 odst. 1 písm. m) bod 1 z. č. 183/2006 Sb. vyplývá, že za dopravní infrastrukturu jsou považovány například stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a s nimi související zařízení. Ve smyslu tohoto vymezení se tak bude třeba zabývat tím, zda stavební objekty umístěné územním rozhodnutím na pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov jsou s ohledem na jejich stavebnětechnický charakter stavbou pozemní komunikace či souvisejícím zařízením. V tomto směru tíží břemeno tvrzení a důkazní povinnost žalovaného, kterého soud v případě potřeby vyzve dle § 118a o. s. ř. k doplnění tvrzení a důkazů. Bude třeba se vypořádat i s argumentací žalované, že záměr stavby dopravní nebo technické infrastruktury je nutno chápat jako funkční objektový celek, resp. soubor staveb, který je tvořen stavbou hlavní a k ní náležejícími vedlejšími stavbami, kdy stavba hlavní trasy dálnice a objekty na pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov byly umístěny v rámci jednoho územního rozhodnutí.
24. Krajský soud na tomto místě považuje za potřebné uvést, že smyslem ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) z. č. 503/2012 Sb. je nepochybně umožnit realizaci staveb dopravní infrastruktury a zabránit pozdějším komplikacím a případné potřebě vyvlastňování pozemků při realizaci těchto staveb. Při zvažování, zda se jedná o zařízení související se stavbou komunikace, tak soud přihlédne v případě pochybností též k tomu, zda by převedení pozemku z vlastnictví státu mohlo vést ke ztížení stavby a nutnosti případného vyvlastnění při samotné realizaci stavby dopravní infrastruktury. Kladná odpověď na tuto otázku může nasvědčovat tomu, že pozemek, případně jeho část nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby z důvodu umožnění výstavby dopravní infrastruktury.
25. Pokud okresní soud dospěje k závěru, že pozemek je z převodu vyloučen zčásti, pak přichází v úvahu dle § 6 odst. 1 písm. b) z. č. 513/2012 Sb. vydání i části předmětného pozemku, která dotčena překážkou není. V takovém případě by bylo třeba převoditelnou část pozemku oddělit, pokud by tato byla reálně oddělitelná a mohla po oddělení sloužit požadovanému účelu.

26. Krajský soud s ohledem na shora uvedené rozsudek okresního soudu potvrdil ohledně nahrazení projevu vůle k pozemkům p. č. 1098/1 v k. ú. Běloutín, p. č. 1111 v k. ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, p. č. 1307 a p. č. 1376 v k. ú. Potštát a p. č. 656/2 v k. ú. Hranice, když v tomto rozsahu rozhodl okresní soud věcně správně (§ 219 o. s. ř.).
27. Ve vztahu k pozemku p. č. 6200/51 v k. ú. Přerov byl rozsudek okresního soudu zrušen dle § 219a odst. 1 písm. a) a § 213b odst. 2 o. s. ř. a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení, aby se ve světle shora uvedeného právního názoru odvolacího soudu a s ohledem na nově učiněná zjištění dále zabýval otázkou, zda pozemek je převoditelný.
28. Ve výroku IV. krajský soud rozsudek okresního soudu o nákladech řízení mezi žalobcem a vedlejšími účastníky potvrdil jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.).
29. Vzhledem k tomu, že vedlejší účastníci Jaromír a Lýdie Trlifajovi z řízení vystoupili v průběhu odvolacího řízení, bylo rozhodnuto též o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a těmito vedlejšími účastníky, a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když mezi těmito účastníky nelze hovořit o úspěchu, který by mohl založit právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti výroku I. **je** možno podat dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Přerově k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Proti výroku II. až IV. **není** dovolání přípustné.

Olomouc 17. června 2021

Mgr. Jaromír Synek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Kotrlová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.07.2021 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Martina Mikešová dne 09.09.2021.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Přerově rozhodl samosoudkyní Mgr. Danielou Ševelovou ve věci

žalobce: **MVDr. Miloš Urban**, narozený 20. července 1954
bytem Cihlářská 1434, 268 01 Hořovice
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Mládkem
se sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodцем, LL.M., Ph.D.
se sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha-Vinohrady
za účasti vedlejšího účastníka **Karla Juřeny**
bytem Veselíčko 169, 751 25 Veselíčko
za účasti vedlejšího účastníka **Zdenky Juřenové**
bytem Veselíčko 169, 751 25 Veselíčko
za účasti vedlejšího účastníka **Lýdie Trlifajové**
bytem Provodovice 29, 753 53 Provodovice
za účasti vedlejšího účastníka **Jaromíra Trlifaje**
bytem Provodovice 29, 753 53 Provodovice

o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. Soud nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“):

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Moravská.

1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to pozemky:

- parc.č. 1098/1 v katastrálním území Běloutín, obec Běloutín;
- parc.č. 1111 v katastrálním území Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko;
- parc.č. 1307 a parc.č. 1376, oba v katastrálním území Potštát, obec Hranice;
- parc.č. 6200/51 v katastrálním území Přerov, obec Přerov; a
- parc.č. 656/2 v katastrálním území Hranice, obec Hranice.

2) Žalobce, **MVDr. Miloš Urban**, r.č. 540720/0711, bytem Cihlářská 1434, Hořovice, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.

3) Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č.j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24.11.1998, č.j. PÚ 577/99 ze dne 12.3.1999, č.j. PÚ 891/99 ze dne 20.4.1999, č.j. PÚ 1011/98 ze dne 18.1.2000, č.j. PÚ 577/99/1 ze dne 7.3.2000, č.j. PÚ 2319/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 996/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 2137/00 ze dne 14.12.2000, č.j. PÚ 996/00/1 ze dne 19.3.2001, č.j. PÚ 1715/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 1864/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 220/02 ze dne 6.3.2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 674/11 ze dne 15.11.2011, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

4) Žalovaná k uspokojení nároku žalobce na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobci pozemky:

- parc.č. 1098/1 v katastrálním území Běloutín, obec Běloutín;
- parc.č. 1111 v katastrálním území Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko;
- parc.č. 1307 a parc.č. 1376, oba v katastrálním území Potštát, obec Hranice;
- parc.č. 6200/51 v katastrálním území Přerov, obec Přerov; a
- parc.č. 656/2 v katastrálním území Hranice, obec Hranice

a žalobce tyto pozemky do svého vlastnictví přijímá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 220 087,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Mládky.

III. Vedlejší účastníci na straně žalované Karel a Zdenka Juřenovi a žalobce nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Vedlejší účastníci na straně žalované Jaromír a Lýdie Trlifajovi a žalobce nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků parc.č. 100 v k.ú. Nejdeč u Hranic, obec Běloutín; parc.č. 1098/1 v k.ú. Běloutín, obec Běloutín; parc.č. 1111 a parc.č. 1135/1, oba v k.ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko; parc.č. 123/4 v k.ú. Provodovice, obec Provodovice; parc.č. 1307 a parc.č. 1376, oba v k.ú. Potštát, obec Hranice; parc.č. 6200/51 v k.ú. Přerov, obec Přerov; a parc. č. 656/2 v k.ú. Hranice, obec Hranice; (dále též „náhradní pozemky“), do vlastnictví žalobce. Žalobu odůvodnil tím, že právní předchůdce žalobce otec Jaroslav Urban (zemřel dne 14. června 2007), uplatnil u žalované svůj restituční nárok v zákonem stanovené lhůtě v roce 1992. Žalobce je dědicem po již zemřelém Jaroslavu Urbanovi podle rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 sp.zn. 27 D 1251/2007-114 ze dne 10.6.2008 spolu v Jaroslavem Urbanem, každý z jedné poloviny. Žalovaná rozhodovala o vydání či

nevydání pozemků odňatých právním předchůdcům žalobce po dobu 19 let. Žalobce se v letech 2003 až 2005 účastnil veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlašovaných žalovanou a svůj restituční nárok takto uspokojil pouze částečně. K částečnému uspokojení nároku došlo z důvodu, že žalovaná po celou dobu evidovala nárok žalobce v nesprávné výši pouhých 120 056 Kč a po jeho částečném čerpání (53.790 Kč) nyní ve zbývající výši 66 266 Kč. Skutečná výše restitučního nároku žalobce je však mnohonásobně vyšší, a to 1.648.418 Kč, což opírají o posudek doc. Ing. Renaty Schneiderové Heralové, Ph.D. ze dne 18.5.2018. Žalobce je oprávněnou osobou na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č.j.:

- PÚ 9573/93/1, k.ú. Michle, ze dne 24.11.1998
- PÚ 577/99, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 12.3.1999
- PÚ 891/99, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 20.4.1999
- PÚ 1011/98, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 18.1.2000
- PÚ 577/99/1, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 7.3.2000
- PÚ 2319/00, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 19.9.2000
- PÚ 996/00, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 19.9.2000
- PÚ 2137/00, k.ú. Michle, ze dne 14.12.2000
- PÚ 996/00/1, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 19.3.2001
- PÚ 1715/01, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 9.7.2001
- PÚ 1864/01, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 9.7.2001
- PÚ 220/02, k.ú. Michle a Vršovice, ze dne 6.3.2002

a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j.:

- PÚ 674/11, k.ú. Dolní Měcholupy, ze dne 15.11.2011 (společně „Rozhodnutí“), kterými bylo určeno, že žalobce a jeho předchůdce nejsou vlastníky v Rozhodnutí specifikovaných pozemků. Žalobce dopisem ze dne 18.4.2018 vyzval žalovanou ke správnému ocenění restitučního nároku jeho rodiny a nechal vypracovat znalkyní doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. znalecký posudek na ocenění pozemků odňatých jeho právním předchůdcům, který doručil žalované s opětovnou výzvou ke správnému ocenění jeho nároku. Žalovaná však do dnešního dne svůj postoj k ocenění nároku žalobce nepřehodnotila a přihlášky žalobce ze dne 23.4.2018 a 12.6.2018 zamítla pro nedostatečnou výši nároku. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9.12.2009 sp.zn. 31 Cdo 3767/2009, podle kterého nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí stát přesouvat na osoby oprávněné. Jediným způsobem, jak se oprávněné osoby mohou domoci splnění svého nároku, je právě podání žaloby na uložení povinnosti žalované uzavřít s nimi smlouvu o převodu pozemků. Data přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát plynou z jednotlivých vyvlastňovacích titulů, na základě kterých vlastnické právo přešlo. Tyto vyvlastňovací tituly jsou vždy uvedeny v příslušném Rozhodnutí i ve znaleckém posudku (viz str. 2). Rozhodující kritérium začlenění odňatého pozemku do funkční plochy v územně plánovací dokumentaci ke dni přechodu vlastnického práva na stát plyne z judikatury Nejvyššího soudu, (např. usnesení NS ČR, sp. zn. 28 Cdo 4120/2016 ze dne 1.3.2017 a sp.zn. 28 Cdo 3689/2015). Odňaté pozemky, příp. jejich části, které byly podle příslušných regulačních a zastavovacích plánů určeny k zastavění, byly znaleckým posudkem oceněny jako stavební. Ostatní odňaté pozemky byly oceněny jako nestavební.
2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla ji zamítnout, ačkoli nerozporuje existenci restitučního nároku žalobce, má za to, že nebyly splněny podmínky k tomu, aby se mohl domáhat jeho uspokojení žalobou. Jediný zákonem definovaný způsob uspokojení nároku oprávněné osoby spočívá v její účasti ve veřejných nabídkách pozemků organizovaných žalovaným. Namítla, že nebyly splněny podmínky pro vydání konkrétních pozemků tedy přímý převod pozemků na základě žaloby, neboť nebylo prokázáno, že žalovaná v dané věci postupovala vůči žalobci liknavě či svévolně, ani se nedopustila nezákonného postupu vůči

žalobci. Žalobce byl řadu let pasivní, neúčastnil se veřejných nabídek. Žalobce po celou dobu neměl žádné výhrady proti ocenění až do roku 2018, přitom poslední ocenění nároku bylo učiněno v roce 2011. Žalovaný dále namítl, že nárok na přecenění nároků je již promlčený, neboť pokud žalobce či jeho předchůdce s oceněním nesouhlasil, měl tuto záležitost řešit dříve. Současně připomněl účel restitučního zákona, kterým bylo zmírnění způsobených majetkových křivd, nikoli jejich napravení. Účelem nebyla kompenzace všech škod ani obohacení restituentů.

3. K převoditelnosti náhradních pozemků uvedla k pozemku parc. č. 6200/51 v kat. úz. Přerov, obec Přerov, že pozemek je z převodu vyloučen ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) ZSPÚ, neboť je zasažen koridorem územní rezervy pro železniční napojení přístaviště a rovněž je tento pozemek dotčen realizací stavby „Dálnice D1, stavba 0135 Říkovice – Přerov. K pozemku parc. č. 656/2 ležícího v kat. úz. Hranice, obec Hranice uvedla, že pozemek je v převodu omezen, neboť přes pozemek vede přístupová cesta k zahrádkářské osadě a rovněž je tento pozemek omezen v převodu, neboť dle územního plánu se tento pozemek nachází v územní rezervě pro kanál Dunaj – Odra – Labe.
4. V replice na vyjádření žalované žalobce uvedl, že nároky prvořestituentů se nepromlčují a námitka na promlčení nároku na přecenění je v rozporu s dobrými mravy. Výše pohledávky není určena rozhodnutím a žalovaná je povinna tuto pohledávku vést ve správné výši, a pokud tak neučinila, je v mnohaletém prodlení. Postup žalované, která spoléhala na restituční tečku, byl podroben kritice Ústavním soudem v nálezu Pl. ÚS 35/17. Žalovaná postupuje svévolně, pokud nechce zaevidovat nárok žalobce ve správné výši a tento svůj postoj nepřehodnotila ani na základě předložených dokladů ani na základě oponentního znaleckého posudku, který si nechala vypracovat. K aktivitě restituentů poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 5487/2017, sp.zn. 28 Cdo 2914/2017.
5. Mezi účastníky bylo nesporné a soud má za zjištěné z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10.6.2008, č.j. 27 D 1251/2007-114 a smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 24.11.2002, že žalobce je osobou oprávněnou podle zákona o půdě jako dědic po zemřelém Jaroslavu Urbanovi (zemřel 14.6.2007) a jeho postupník a žalovaný je výlučným vlastníkem náhradních pozemků uvedených v žalobě, jak bylo ověřeno z příslušných výpisů z katastru nemovitostí. Předchůdce žalobce uplatnil nárok na vydání pozemků, které jsou předmětem Rozhodnutí PÚ uvedených v žalobě a v bodě 8. tohoto odůvodnění podle zákona o půdě již v roce 1992, přičemž tento nárok nebyl do dnešního dne z převažující části uspokojen. Dále je mezi účastníky nesporná dosud vyplacená výše finanční náhrady za nevydané pozemky 53 790 Kč a skutečnost, že žalovaný stále vede restituční nárok žalobce po částečném uspokojení ve výši 66 266 Kč. Pokud jde o náhradní pozemky bylo nesporné, že pozemky parc. č. 1098/1 v kat. úz. Bělotín, obec Bělotín, pozemek parc. č. 1111 v kat. úz. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko, pozemek parc. č. 1307 v kat. úz. Potštát, obec Hranice a pozemek parc. č. 1376 v kat. úz. Potštát, obec Hranice, jsou převodu schopné. Účastníci dále učinili v průběhu řízení nespornou hodnotu žalobcem požadovaných náhradních pozemků, a to na základě znaleckého posudku ze dne 19.10.2018, č. 2832-257/18, který všechny původně požadované pozemky ocenil částkou 1 042 091,25 Kč.
6. Mezi účastníky se naopak vedl spor o to, zda se žalovaný vůči žalobci (resp. jeho předchůdci) dopustil liknavého či svévolného jednání, jakou hodnotu měly odňaté pozemky, neboť od ní se odvíjí výše žalobcova restitučního nároku, a zda existuje překážka převoditelnosti ostatních žalobcem požadovaných pozemků (parc. č. 6200/51 v kat. úz. Přerov, obec Přerov a parc. č. 656/2 ležícího v kat. úz. Hranice, obec Hranice).
7. V průběhu řízení vzal žalobce žalobu zpět ohledně náhradních pozemků parc. č. 100 v kat. úz. Nejdk u Hranic, obec Bělotín, parc. č. 1135/1 v kat. úz. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko, pozemku parc. č. 123/4 v kat. úz. Provodovice, obec Provodovice, poté, co

vyšlo najevo, že vedlejší účastníci spravují pozemky po dlouhá desetiletí a mají k nim citový vztah a vlastnické právo k pozemku p.č. 100, který byl rozdělen žalovaná převedla na vedlejší účastníky. Usneseními ze dne 12.5.2020 a ze dne 25.8.2020 bylo řízení v této části zastaveno. Vedlejší účastníci Petra Dittrichová a obec Běloutín z řízení vystoupili dne 20.5.2020 a Karel Juřena a Zdenka Juřenová dne 31.8.2020.

8. Z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č.j. PÚ 9573/93/1, k.ú. Michle, ze dne 24.11.1998, č.j. č.j. PÚ 577/99, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 12.3.1999, č.j. PÚ 891/99, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 20.4.1999, č.j. PÚ 1011/98, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 18.1.2000, č.j. PÚ 577/99/1, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 7.3.2000, č.j. PÚ 2319/00, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 996/00, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 2137/00, k.ú. Michle ze dne 14.12.2000, č.j. PÚ 996/00/1, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 19.3.2001, č.j. PÚ 1715/01, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 1864/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 220/02, k.ú. Michle a Vršovice ze dne 6.3.2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 674/11, k.ú. Dolní Měcholupy ze dne 15.11.2011, bylo zjištěno, že jimi bylo pravomocně rozhodnuto, že žalobci případně předchůdci žalobce (Jaroslav Urban) nelze vydat v rozhodnutích obsažené pozemky podle zákona o půdě a žalobce tak má nárok na poskytnutí náhrady za tyto pozemky podle zákona o půdě. Podle posledního rozhodnutí, č.j. PÚ 674/11, činí podíl žalobce id. 1/10.
9. Z žádostí žalobce ze dne 23.4.2018 a ze dne 12.6.2018 bylo zjištěno, že žalobce jako oprávněná osoba požádal o převod zemědělského pozemku podle ustanovení § 11a zákona o půdě z vlastnictví státu, a to v k.ú. a obec Jaroslavice, pozemek parc.č. 8018 v hodnotě 881 105,60 Kč, pozemek v k.ú. a obec Kněžice u Podbořan KN p.p.č. 722 v hodnotě 422 402,95 Kč, tedy žalobce se opakovaně hlásil do veřejné nabídky pozemků. Ze zprávy Státního pozemkového úřadu o zamítnutí žádosti ze dne 9.5.2018 (příloha „U“) pak vyplývá, že žádost žalobce ze dne 23.4.2018 byla zamítnuta, neboť správce, KPÚ nepotvrdil jím uplatněný nárok ve výši 881 105,60 Kč, žalobce požadoval pozemek ve vyšší ceně než činil jeho restituční nárok a žalovaná neuznává žalobcem předložený posudek. Dne 28.6.2018 Státní pozemkový úřad vyřadil žádost žalobce ohledně pozemku k.ú. a obec Kněžice u Podbořan KN p.č. 722, neboť oprávněná osoba nemá restituční nárok dosahující hodnoty požadovaného pozemku. Dne 9.1.2019 Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Zlínský kraj (příloha „MM“) sděluje PZ žalobce, že nebyly prokázány uplatňované nároky k uzavření smlouvy o převodu pozemků z vlastnictví státu na žádost MVDr. Miloše Urbana o převod pozemku 1904/1 Rožnov pod Radhoštěm, uplatněné nároky ve výši 802 132 Kč má Krajský pozemkový úřad za neprokázané a žádost byla zamítnuta.
10. Dopisem ze dne 18.4.2018 a dopisem ze dne 30.5.2018 žalobce vyzval žalovaného (Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro hl.m.Prahu) k řádnému ocenění jejich restitučních nároků a k nabídce adekvátních náhradních pozemků k uspokojení jeho restitučního nároku s tím, že jejich restituční nárok byl od počátku evidován v nesprávné výši, neboť charakter pozemků měl být posuzován k datu přechodu vlastnického práva na stát, a to na základě platné územně plánovací dokumentace. Dopis ze dne 30.5.2018 je současně koncipován jako předžalobní výzva. Dále žalobce vyzval žalovanou dopisem ze dne 7.5.2019, tedy již po podání žaloby, k přehodnocení jejího postoje k výši restitučního nároku žalobců.
11. Ze znaleckého posudku předloženého žalobcem, znalkyně doc. Ing. Renaty Schneiderové Heralové, Ph.D., č. 498/6/2018 ze dne 18.5.2018, který obsahuje doložku znalkyně dle ustanovení § 127a o.s.ř., bylo zjištěno, že administrativní cena pozemků nevydaných žalobci a jeho rodině jako oprávněným osobám dle zákona o půdě na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č.j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24.11.1998, č.j. PÚ 489/99 ze dne 5.3.1999, č.j. PÚ 577/99 ze dne 12.3.1999, č.j. PÚ 891/99 ze dne 20.4.1999, č.j. PÚ 1011/98 ze dne 18.1.2000, č.j. PÚ 577/99/1 ze dne 7.3.2000, č.j. PÚ 2319/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 996/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 2137/00 ze dne 14.12.2000, č.j. PÚ

1715/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 1864/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 220/02 ze dne 6.3.2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 674/11 ze dne 15.11.2011, činí podle stavu pozemků ke dni přechodu vlastnického práva na stát částku 24 173 898 Kč. Podle uvedeného znaleckého posudku je ocenění provedeno v souladu s ustanovením § 14 vyhl.č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. Podle uvedeného ustanovení činí cena za 1 m² pozemku či jeho části určeného pro stavbu částku ve výši 250 Kč. Pozemky či jejich části, které nebyly dle regulačních plánů určeny k zastavění, jsou oceněny jako zemědělská orná půda podle ustanovení § 14 odst. 3 vyhl.č. 182/1988 Sb. o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, a vyhlášky ministerstva zemědělství ČR č. 613/1992 Sb. ve výši 3 Kč z a 1 m². V posudku je uvedeno, že rozdělení jednotlivých ploch na stavební a nestavební je provedeno podle legendy k přehlednému regulačnímu a zastavovacímu plánu hl.m. Prahy. Vše je dle znaleckého posudku hodnoceno k datu přechodu vlastnického práva na stát. Podle znaleckého posudku bylo hodnoceno celkem 97 položek-pozemků, přičemž cena podílu žalobce musí být následně vyčíslena podle jeho vlastnického podílu ke každému z pozemků. Na žalobce připadá jeho podíl (podle tabulky žalobce) 1 702 208,42 Kč, a dosud neuspokojená část nároku žalobce činí 1 648 418 Kč.

12. Z oponentního znaleckého posudku, předloženého žalovanou, posudku znaleckého ústavu Grant Thornton Valuations, a.s., IČ 63079798, č. 3319-99/2019 ze dne 31.7.2019, který obsahuje doložku znalce podle ustanovení § 127a o.s.ř., bylo zjištěno, že administrativní cena pozemků nevydaných žalobcům jako oprávněným osobám podle zákona o půdě na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č.j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24.11.1998, č.j. PÚ 577/99 ze dne 12.3.1999, č.j. PÚ 891/99 ze dne 20.4.1999, č.j. PÚ 1011/98 ze dne 18.1.2000, č.j. PÚ 577/99/1 ze dne 7.3.2000, č.j. PÚ 2319/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 996/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 2137/00 ze dne 14.12.2000, č.j. PÚ 1715/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 1864/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 996/00/1 ze dne 19.3.2001, č.j. PÚ 220/02 ze dne 6.3.2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 674/11 ze dne 15.11.2011, činí podle stavu pozemků ke dni přechodu vlastnického práva na stát částku pro žalobce ve výši celkem 1 455 945,02 Kč (dosud uspokojená výše nároku činí 53 790 Kč). Podle rozhodnutí PÚ 674/11 však podíl žalobce činí správně 1/10 nikoli v posudku uvedených 1/20, tedy cena podílu žalobce musí být o 47 197,50 Kč vyšší a činí **1 503 142,52 Kč**. Dosud neuspokojená část nároku tak činí dle tohoto posudku 1 449 352,50 Kč. Podle uvedeného znaleckého posudku je ocenění provedeno v souladu s ustanovením § 14 vyhl. č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. Podle uvedeného ustanovení činí cena za 1 m² pozemku či jeho části určeného pro stavbu částku ve výši 250 Kč. Základní cena oceňovaných pozemků je následně upravena tak, že v případě stavební nesroslosti (zejména u zemědělských pozemků, které nesousedí s žádným zastavěným územím) byla aplikována srážka ceny ve výši 60 % podle položky č.1 přílohy 7 citované vyhlášky z důvodů stavební nesroslosti s hl.m.Prahou. Dále byly aplikovány srážky ceny pro přístup po nezpevněné komunikaci, nedostupnost veřejného vodovodu, veřejné kanalizace a rozvodu elektřiny, celkem až do výše 30 %. Pozemky či jejich části, které nebyly dle regulačních plánů určeny k zastavění, jsou oceněny jako zemědělská orná půda ve výši 3 Kč za 1 m². V posudku je uvedeno, že rozdělení jednotlivých ploch na stavební a nestavební je provedeno podle definice ustanovení § 19 z.č. 280/1949 Sb., o územním plánování a výstavbě a dále dle ustanovení § 2 odst.1 vyhl.č. 144/1959 Ú.l. tak, že se stavebním pozemkem rozumí místo vymezené územním rozhodnutím k zastavění. Všechny pozemky jsou podle znaleckého posudku hodnoceny k datu přechodu vlastnického práva k předmětným pozemkům na stát.

13. Žalovaná přes existenci tohoto posudku, který si nechala vypracovat, restituční nárok žalobce nepřecenila a setrvala na nesprávném ocenění předmětných nevydaných pozemků, podle nichž byly pozemky oceněny jako pozemky nestavební. Část pozemků byla oceněna PF KÚ pro Středočeský kraj jako správcem nároku (nároky z PÚ 220/02, PÚ 674/11, PÚ 891/99, PÚ 996/00, PÚ 1715/01, PÚ 577/99/1) na základě vyhl. Ministerstva financí ČR č. 279/97 Sb. Část pozemků byla oceněna znaleckými posudky Ing. Jany Skyvy, Zdeňka Myslíka a Ing. Jaroslava Záluského (pozemky dle PK č.16, č.19,98, 324, p.č. 419/2, k.ú. Dolní Měcholupy, PÚ 577/99, PÚ 9573/93/1- část pozemku č.2723 k.ú. Michle).
14. Ze znaleckého posudku Ing. Milana Indry ze dne 19.10.2018, č. 2832-257/18 (příloha 27), soud zjistil, že cena náhradních pozemků, které byly oceněny podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. činí 955 258,45 Kč, (další pozemky zde oceněné včetně k.ú. Svátý Kopeček již nejsou předmětem řízení). Pozemek p.č. 1098/1 v k.ú. Bělotín byl oceněn jako pozemek určený pro stavbu částkou 189 088 Kč, pozemek p.č. 656/2 v k.ú. Hranice jako trvalý travní porost (určen k využívání jako zemědělská půda) částkou 5 075,45 Kč. Pozemek p.č. 1307 v k.ú. Potštát určený ke zřízení zahrady využití pozemku jako trvalý travní porost částkou 67 431 Kč, trvalé porosty částkou 3 276 Kč, pozemek p.č. 1376 v k.ú. Potštát evidován jako orná půda nachází se v prostoru určeném k využití jako plochy zemědělské oceněn částkou 1 107,40 Kč a cena porostu 339,30 Kč, celkem 71 850,70 Kč. Pozemek p.č. 6200/51 v k.ú. Přerov je evidován jako orná půda a oceněn částkou 643 536,90 Kč. Podle platného územního plánu obce se pozemky nachází v prostoru k využití, jako plochy zemědělské, je využíván jako zemědělská půda- pole. Není na něm možná výstavba, ani není určen ke zřízení zahrady. Pozemek p.č. 1111 k.ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou je evidován jako zahrada, podle územního plánu obce Veselíčko nachází se v prostoru, který je určen k využívání jako plochy smíšené výrobní, pozemek je určen pro stavbu. Cena pozemků činí 44 870,40 Kč, cena porostů 837 Kč, celkem 45 707,40 Kč. Žádné pozemky uvedené v posudku se podle znalce nenachází v ochranném pásmu, nejsou zatíženy věcným břemenem.
15. Z výpisu z katastru nemovitostí LV č. 10002 k.ú. Přerov, Hranice, Bělotín, Veselíčko Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Přerov a Katastrální pracoviště Hranice a z informativních výpisů z katastru nemovitostí soud zjistil, že žalobcem požadované (náhradní) pozemky jsou ve vlastnictví státu, příslušnost hospodařit s majetkem státu je zapsaná pro Státní pozemkový úřad. V části D poznámky u pozemků p.č. 656/2 k.ú. Hranice a p.č. 6200/51 k.ú. Přerov nejsou aktuálně (ke dni 28.8.2020 a 31.8.2020) zapsané žádné údaje o zahájení pozemkových úprav ani o zařazení převedeného pozemku do rezervy podle § 3 odstavce 1 písm. b).
16. Ze sdělení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 19.6.2018 č.j. 6743/2018 soud zjistil, že pozemek parc. č. PK 176 v k.ú. Dolní Měcholupy byl k rozhodnému datu 1.1.1950 (jeho převodu na stát) určen k zastavění průmyslovou výrobou. Ze sdělení stejného Institutu ze dne 3.7.2018 soud zjistil, že žalovaná se v letech 2008 až 2017 22x požádala ÚRM a IPR Praha o poskytnutí územně plánovací dokumentace platné v době od 1935-1970.
17. Soud dále zjistil, že o stejných restitučních nárocích rodiny Urbanovy bylo v řízení o nahrazení projevu vůle (žalobci Zdeňka Bouchalová a Ing. Miroslav Urban) rozhodnuto a žalobě vyhověno, kdy byla nahrazena vůle žalovaného rozsudkem Okresního soudu v Nymburce č. j. 10 C 65/2018-546 ze dne 1.8.2019, kdy soud vycházel z ceny odňatých pozemků ve výši 3 371 250 Kč, přitom žalovaná evidovala restituční nárok žalobců v celkové výši 7 821,30 Kč (1/10) stejně jako v případě žalobce. Soud I. stupně i odvolací soud dospěly k závěru, že hodnota restitučního nároku žalobců z rozhodnutí pozemkového úřadu PÚ 674/11 ze dne 15.11.2011 činí částku 337 125 Kč pro každého, neboť pozemky je nutno ocenit jako pozemky stavební tak jak stanovila znalkyně Ing. Renáta Schneiderová Heralová,

Ph.D. a že postup žalovaného vůči žalobcům lze označit za liknavý. Současně dospěl k závěru, že nárok žalobců na restituční náhradu není promlčen. Rozsudek byl potvrzen dne 20.2.2020 Krajským soudem v Praze č.j. 27Co 294/2019-628. Restituční nároky Hany Urban a Jiřího Urbana ze stejných rozhodnutí pozemkového úřadu, které jsou předmětem tohoto řízení, byly také předmětem řízení u Okresního soudu v Kladně (25 C 41/2018) a u Okresního soudu v Teplicích (10 C 186/2018), kdy byly vydány nepravomocné rozsudky, kterými bylo oběma žalobám o nahrazení projevu vůle vyhověno se stejnou argumentací. Stejně žalobě, týkající se stejných restitučních nároků pak bylo vyhověno i ve věci žalobců Vivian Urban a Vanessa Grand Okresním soudem Plzeň-jih sp.zn. 11 C 204/2018-764. Restituční nároky Ing. Martina Urbana ze stejných rozhodnutí pozemkového úřadu, které jsou předmětem tohoto řízení byly také předmětem řízení u Okresního soudu v Českém Krumlově (7 C 225/2018), žalobě bylo rovněž vyhověno dne 25.11.2019.

18. K převoditelnosti náhradních pozemků bylo zjištěno ze sdělení Ministerstva životního prostředí ČR, že pozemky nejsou vyloučeny z převodu podle § 6 odst. 1 písm. f). Ze sdělení Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 3.8.2018 (příloha 39) s výjimkou pozemku p.č. 656/2 k.ú. Hranice nejsou předmětné náhradní pozemky z převodu vyloučeny podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb., tedy nejsou určeny pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření. Pozemek p.č. 656/2 k.ú. je podle Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj z převodu vyloučen podle § 6 odst. 1 písm. c) z.č. 503/2012 Sb. neboť je potřebný pro pozemkové úpravy.
19. Podle Státního pozemkového úřadu (sdělení ze dne 28.2.2017 a 31.8.2018) nejsou předmětné náhradní pozemky z převodu vyloučeny podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb., tedy bylo již pravomocně rozhodnuto o všech nárocích na vydání pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb. nebo 243/1992 Sb. Na pozemcích nejsou meliorační stavby a pozemky lze převést. Podle Státního pozemkového úřadu odbor vodohospodářských staveb Brno k existenci melioračních staveb na pozemcích bylo zjištěno zprávou ze dne 30.7.2018, že na náhradních pozemcích není hlavní ani podrobné odvodňovací zařízení a pozemky lze převést. Podle Agentury hospodaření s nemovitým majetkem pozemky (kromě pozemků č. 1111, 1098) nejsou z převodu vyloučeny podle § 6 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. (nenachází se ve vojenském újezdu). Podle Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj nejsou pozemky předmětem výzvy podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými sopečnostmi a nejsou dotčeny žádným privatizačním projektem.
20. Ze sdělení Magistrátu města Přerova, Odboru koncepce a strategického rozvoje, ze dne 21.7.2020 ve znění jeho opravy k funkčnímu využití pozemku p.č. 6200/51 v katastrálním území Přerov z hlediska Územního plánu města Přerova (dále ÚPm) podle ust. § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, v platném znění, bylo zjištěno, že z ÚPm, ve znění změn č. 1, 2, 4A, 4B, 5, 6, 8, 10, 11, 12, 13, 14 a 15, účinného od 21.2.2020 vyplývá, že předmětný pozemek nebo na něm - je součástí plochy zemědělské, jejíž využití je možné v souladu s ust. § 14 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění,
 - je vymezena veřejně prospěšná stavba venkovního vedení vysokého napětí,
 - částečně je dotčen koridorem územní rezervy železničního napojení přístaviště na vodním kanále Dunaj-Odra-Labe,
 - leží v nezastavěném území,
 - není dotčen předkupním právem podle ust. § 101 stavebního zákona.

Z uvedeného, vzhledem k ust. § 6 cit. zákona č. 503/2012 Sb. úřad územního plánování usoudil, že pozemek není z převodu vyloučen.

21. K pozemku **parc. č. 6200/51** v kat. úz. Přerov, bylo dále zjištěno z katastru nemovitostí příslušného katastrálního úřadu, že k tomuto pozemku není vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav ani poznámka o zařazení převedeného pozemku do státní rezervy podle § 3 odstavce 1 písm. b). Nařízení vlády č. 218/2014 Sb. ze dne 1. 10. 2014 sice uvádí tento pozemek mezi pozemky vymezené pro vytvoření rezervy členěné pro jednotlivá ministerstva a další ústřední orgány státní správy, v nařízení vlády č. 65/2016 Sb. ze dne 17. 2. 2016, kterým se původní nařízení mění, již tento pozemek uveden není. Podle Územního plánu města Přerova (příloha „LL“) pozemek není dotčen stavbou „Dálnice D1“, která vede i s ochranným pásmem za východní hranicí pozemku. Pozemek parc. č. 6200/51 je navíc oddělen od stavby dálnice účelovou komunikací. Podle sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 31.7.2018 (příloha 39) pozemek není z převodu vyloučen. Podle sdělení Magistrátu města Přerova, oddělení územního plánování ze dne 1.8.2018 se pozemek nachází ve stabilizované ploše zemědělské je částečně zasažen koridorem územní rezervy pro železniční napojení přístaviště. Podle vyjádření úřadu na základě vydaného územního plánu města Přerova pozemek není z převodu vyloučen ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) ZSPÚ. Podle znaleckého posudku Ing. Indry a výpisu z katastru nemovitostí příloha 27 pozemek je v KN evidován jako orná půda, je využíván jako zemědělská půda – pole. Na pozemku není možná výstavba, není v ochranném pásmu.
22. Podle původního vyjádření odboru stavebního úřadu Magistrátu města Přerova ze dne 27.8.2018 čl. 108 se pozemek parc. č. 6200/51 (orná půda) v katastrálním území Přerov nachází v lokalitách určených jako stabilizované plochy v souladu s ust. vyhl. č 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na užívání území s umístěním navrhované veřejněprospěšné stavby technické infrastruktury- venkovní vedení VN, pozemek je částečně zasažen koridorem územní rezervy – koridor dopravy železniční, přes pozemek vede kabelová síť VN a parní potrubí. Dne 3.3.2006 bylo vydáno územní rozhodnutí na veřejněprospěšnou stavbu Dálnice D1, stavba 0135 Říkovice – Přerov. Dne 27.3.2017 podal žadatel žádost o změnu územního rozhodnutí ze dne 3.3.2006, navrhovaná změna bude realizována mj. na pozemku parc. č. 6200/51 v k. ú. Přerov. V současné době probíhá řízení u Stavebního úřadu Magistrátu města Olomouce. Dne 20.7.2020 Magistrát města Přerova, Odbor stavebního úřadu a životního prostředí, oddělení stavební úřad, jako stavební úřad k využití pozemku parc. č. 6200/51 (orná půda) v katastrálním území Přerov sdělil, že Stavební úřad vydal ÚZEMNÍ ROZHODNUTÍ č. 32/2006 ze dne 03.03.2006 pod č.j. SÚ-3229/2005-Kl na stavbu pro stavbu "Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice-Přerov". Z dokumentace není zřejmé, jaká část pozemku parcela č. 6200/51 bude výše uvedenou stavbou dotčena, neboť v době vydání rozhodnutí se jednalo o pozemek parcela č. 6200/1, který byl následně rozdělen. Dle dostupných informací je pozemek parcela č. 6200/51 ve výčtu dotčených pozemků, kterých se bude předmětná změna územního rozhodnutí týkat, ale zdejší stavební úřad nemá k dispozici dokumentaci, ze které by byl zřejmý rozsah a účel dotčení uvedeného pozemku. ROZHODNUTÍM SPOLEČNÉ POVOLENÍ č. 53/2019 ze dne 21.06.2019 pod č.j. MMPř/145903/2019/JP, sp.zn. 2019/003893/STAV/SU/JP, s nabytím právní moci dne 13.07.2019, byla umístěna a povolena stavba „AREÁL PRO MYTÍ A VÝPLACH CISTEREN“ Přerov, Přerov I-Město (dále jen "stavba") na pozemku parc. č. 6200/15 (ostatní plocha), parc. č. 6200/32 (orná půda), parc. č. 6200/35 (ostatní plocha), parc. č. 6200/36 (orná půda), parc. č. 6200/51 (orná půda), parc. č. 6203 (ostatní plocha), parc. č. 7167/14 (ostatní plocha), parc. č. 7167/15 (ostatní plocha), parc. č. 7167/16 (ostatní plocha), parc. č. 7167/42 (ostatní plocha), parc. č. 7167/43 (ostatní plocha), parc. č. 7167/44 (ostatní plocha), parc. č. 7167/45 (ostatní plocha) v katastrálním území Přerov. Pozemek parcela č. 6200/51 je uveden ve výčtu dotčených pozemků (umístění napojení a vedení přípojky parovodu). 3. ROZHODNUTÍM ÚZEMNÍ ROZHODNUTÍ č. 143/2019 vydaného dne 20.06.2019 pod spis.zn. 2019/096233/STAV/SU/JP, č.j. MMPř/144991/2019/JP, s nabytím právní moci dne 10.07.2019, byla umístěna stavba „PŘEROV, BIRGI NOVO, PARCELA Č. 6203, kVN,

RVN“ Přerov, Přerov I-Město na pozemku parc. č. 6203 (ostatní plocha), parc. č. 6200/51 (orná půda) v katastrálním území Přerov.

23. Pozemek **parc. č. 656/2** v kat. úz. **Hranice**, obec Hranice, se podle žalované nachází v územní rezervě pro kanál Dunaj – Odra – Labe a přes pozemek vede přístupová cesta k zahrádkářské osadě. Podle Stavebního úřadu města Hranice a Městského úřadu Hranice ze dne 24.7.2018 (příloha 33) není pozemek z převodu vyloučen a není určen k zastavení stavbou podle § 6 odst. 1 písm. b). Podle vyjádření Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj (příloha 39) je pozemek z převodu vyloučen podle § 6 odst. 1 písm. c) z.č. 503/2012 Sb. neboť je potřebný pro pozemkové úpravy. Jak bylo ale zjištěno z aktuálního výpisu z katastru nemovitostí, k tomuto pozemku není vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav, jak vyžaduje novela zákona č. 503/2012 Sb. Podle znaleckého posudku ZP Ing. Indry (příloha 27) pozemek je využíván jako zemědělská půda- louka je evidován jako trvalý travní porost, nenachází se v žádném ochranném pásmu, není zatížen žádným břemenem. Podle územního plánu obce Hranice se nachází v prostoru určeném k využití jako plochy smíšené s nezastaveným územím s využitím zemědělským a přírodním. Na pozemku není možná výstavba ani zřízení zahrady. Soud zjistil z územního plánu obce Hranice (jeho výřez je zobrazen v příloze žalobce „AA“), že na pozemku nejsou navržena žádná opatření pozemkových úprav. Podle územního plánu Hranic (příloha 56) a legendy se pozemek nachází v ochranném koridoru v šířce 100m od osy zákresu a vodní cesty pro kanál Dunaj – Odra – Labe.
24. K pozemkům **p.č. 1307 a 1376 k.ú. Potštát** bylo zjištěno ze zprávy Městského úřadu – stavební úřad Potštát a zprávy Město Potštát ze dne 3.8.2018, že pozemky nejsou z převodu vyloučeny podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. K pozemku **p.č. 1098/1 k.ú. Bělotín** bylo zjištěno ze zprávy Městského úřadu Hranice –stavební úřad a zprávy Obce Bělotín ze dne 30.7.2018, že pozemek není z převodu vyloučen podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. K pozemku **p.č. 1111 k.ú. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou** bylo zjištěno ze zprávy Městského úřadu Lipník nad Bečvou –stavební úřad ze dne 6.8.2018, že pozemek není z převodu vyloučen podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb.
25. Z veřejné nabídky 11/2018 (příloha LL), 12/2018 (příloha TT) vyplývá, že žalovaná pozemky s věcným břemenem chůze, případně pro zřízení a provozování plynárenského zařízení, s odvodňovacím zařízením na pozemku, případně se způsobem využití svah, skála nabízí jako pozemky náhradní.
26. Z ostatních provedených důkazů soud nezjistil žádné skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci, na provedení některých předložených důkazů žalobce netrval, neboť se jednalo o důkazy vztahující se k pozemkům, ohledně nichž bylo řízení zastaveno. Návrh na provedení důkazu znaleckými posudky žalované týkající se nevydaných pozemků byl zamítnut, neboť jejich obsah není relevantní, když oponentním znaleckým posudkem předloženým žalovanou byly pozemky oceněny jak je uvedeno v bodě 12. tohoto odůvodnění.
27. Soud posoudil věc podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku ve znění do 31.10.2019 (dále jen „zákon o půdě“). Podle § 4 odst. 1 zákona o půdě oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1.
28. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo

děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Podle odst. 2 veřejné nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.

29. Podle § 14 odst. 1 zákona o půdě oprávněné osobě náleží náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydá a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
30. Podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o půdě nemovitosti ve vlastnictví státu, na které nebylo ve lhůtě uvedené v § 13 uplatněno právo na vydání, může pozemkový úřad převést do vlastnictví oprávněných osob k uspokojení jejich nároku na náhradu podle § 14 až 16 nebo § 20.
31. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí movitých s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.
32. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu (dále jen „zákon o SPÚ“) ve znění účinném ke dni vyhlášení tohoto rozsudku podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby
 - a) zemědělské pozemky 6), na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu 7) a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto,
 - b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury 8) nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků
 1. převáděných podle § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2,
 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů,
 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo
 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury 8); v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření **příslušný úřad územního plánování**,
 - c) zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, **u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav**,
 - d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu 10),
 - e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech 11),
 - f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na územích národních parků; dále nelze převádět zemědělské pozemky v přírodních

- rezervacích a v přírodních památkách, s výjimkou zemědělských pozemků, k jejichž zcizení vydalo souhlas Ministerstvo životního prostředí podle jiného právního předpisu 12),
- g) pozemky, u nichž bylo Státním pozemkovým úřadem zahájeno správní řízení podle § 3 odst. 3, do doby vydání pravomocného rozhodnutí, nebo
- h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b).
33. Soud se nejprve zabýval námitkou **promlčení**, kterou vznesla žalovaná s tím, že se promlčuje nárok na přecenění restitučního nároku. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (srov. rozhodnutí ze dne 24.1.2018 sp.zn. 28 Cdo 4173/2017) dovodila, že „*Samotný požadavek na přecenění hodnoty pozemku, který nebyl oprávněné osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, a to za účelem určení výše restitučního nároku odpovídající příslušným právním předpisům, ostatně ani nepředstavuje samostatné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení (srov. ust. § 100 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, resp. § 611 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v účinném znění).*“ Soud proto uzavírá, že nárok na přecenění restitučního nároku tedy není samostatným majetkovým právem, které by podléhalo promlčení. Promlčuje se pouze samotný nárok na restituční náhradu v obecné tříleté promlčecí lhůtě (srov. § 100 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, resp. § 611 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v účinném znění). V případech, kdy povinná osoba nepopírá svůj závazek a jedná s oprávněnou osobou o podmínkách poskytnutí náhrady, počíná promlčecí doba běžet zásadně až dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.9.2009, sp. zn. 28 Cdo 3381/2009 a ze dne 18.7.2017, sp. zn. 28 Cdo 1674/2016). Bylo zjištěno, že žalobce poprvé požádal o přecenění svého nároku dopisem ze dne 18. 4. 2018 a dále 30.5.2018, na který žalovaná reagovala dopisem ze dne 28.6.2018 (čl. 34) v němž oznámila žalobci, že jeho žádost o náhradní pozemky je neplatná pro nedostatečnou výši restitučního nároku. Dne 9.5.2018 pak vyřadila žádost žalobce o náhradní pozemek pro nedostatečnou výši restitučního nároku. Nejpozději tímto dnem se žalobce dozvěděl, že žalovaná nehodlá jejich návrhu na přecenění vyhovět a v tomto rozsahu jejich nárok uspokojit a až následujícím dnem tedy mohl započít běh tříleté promlčecí lhůty, která v době podání žaloby dne 26.6.2018, ještě neuběhla, (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.4.2019, sp.zn. 28 Cdo 595/2019 a ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4173/2017). Nárok žalobce tak není promlčen.
34. V dané věci bylo mezi účastníky nesporné, že žalobce je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, jako právní nástupce původního vlastníka pozemků Jaroslava Urbana, je nesporný obsah rozhodnutí o nevydaných pozemcích, na základě kterých je žalobce oprávněnou osobou. Bylo prokázáno, že restituční nárok byl uplatněn v roce 1992, žalobce se v letech 2003 až 2005 se účastnil 12ti veřejných nabídek a jeho restituční nárok byl uspokojen v rozsahu 53 790 Kč, v roce 2018 se účastnil dvou nabídek a jeho žádosti byly zamítnuty. Sporná byla hodnota restitučního nároku žalobce podle všech rozhodnutí PÚ, tedy zda mají být pozemky oceněny jako pozemky stavební či zemědělské a zda lze postup žalované vůči žalobci považovat za liknavý a svévolný.
35. Podle judikatury Nejvyššího soudu je nárok oprávněné osoby na náhradní pozemek právem, které je vymahatelné, je soudem chráněno a lze je realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1847/2001 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007).
36. Ke způsobu ocenění nevydaných pozemků se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší soud, např. ve svém rozhodnutí ze dne 9. října 2013, sp. zn. 28 Cdo 1816/2013, připomněl svou dosavadní judikaturní tendenci vyjádřenou (ve vztahu k poskytnutí náhrady za nevydané pozemky) ve své rozhodovací praxi (srov. např. usnesení ze dne 26. listopadu 2009, sp. zn. 28 Cdo 4592/2008, rozsudek ze dne 7. října 2010, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010), v nichž se zcela přidržel

výkladových pravidel obsažených v nálezu Ústavního soudu ze dne 14. července 2004, sp. zn. IV. ÚS 176/03, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 96 svazek 34, str. 35. Podle nich považuje Nejvyšší soud za správné posouzení, podle něhož „za pozemky je třeba osobě oprávněné poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb.), byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské, (tj. v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby sídliště, bezprostřední realizace výstavby). Pokud pozemky měly již v okamžiku odnětí povahu pozemků stavebních, popřípadě byly za naznačeným účelem vykupovány či odebírány, je za ně nutno podle § 28a zákona o půdě poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu dle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., byť by byly v době přechodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské“ (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 444/2014, 28 Cdo 108/2018).

37. Pokud jsou restituční nároky žalobce, resp. nevydané pozemky ve znaleckém posudku Ing. Renaty Heraldové, Ph.D. ze dne 18.5.2018 oceněny částkou 1 648 418 Kč a oponentním posudku znaleckého ústavu Grant Thornton Valuations, a.s., IČ 63079798, č. 3319-99/2019 ze dne 31.7.2019 předloženém žalovanou oceněny částkou 1 503 142,52 Kč, přitom v obou posudcích pak některé jako pozemky stavební, neboť byly ke dni převodu vlastnického práva k pozemku na stát vymezené územním rozhodnutím k zastavění, pak ocenění je v souladu s ust. § 14 odst. 1 vyhl. 182/1988 Sb. a s uvedenou judikaturou. Rozdíly v ocenění vznikly z důvodu uplatnění srážek podle přílohy 7 oceňovací vyhlášky, přitom žalovaná ocenila celý restituční nárok žalobce pouze částkou 120 056 Kč. Vzhledem k tomu, že hodnota náhradních pozemků, kterých se žalobce domáhá je **955 258,45 Kč**, tedy nepřesahuje ani hodnotu nevydaných pozemků uvedenou v oponentním znaleckém posudku (po zohlednění uspokojené části restitučního nároku ve výši 1 449 352,50 Kč), není pro posouzení této věci podstatné, který z těchto posudků oceňuje pozemky správně, neboť to není předmětem řízení a soud se proto tímto podrobně nezabýval.
38. Žalobce (dříve i jeho právní předchůdce) bezúspěšně usiluje o zmírnění křivd způsobených v době nesvobody a uspokojení svého restitučního nároku od roku 1992. Jestliže žalovaná i přes aktivní přístup žalobce (který třikrát žádal o přecenění jeho restitučních nároků a účastnil se veřejných nabídek) bez ospravedlnitelného důvodu ztěžuje uspokojení nároku prostřednictvím veřejných nabídek nesprávným oceněním restitučních nároků (stále vede ve své evidenci restituční nárok žalobce v nesprávné výši), následkem čehož se ocitla v několikaletém prodlení (restituční nárok právního předchůdce žalobce byl deklarován rozhodnutími pozemkového úřadu z let 1998—2002 vzhledem k celku pak v roce 2011; na žalobce byl převeden v roce 2002, resp. přešel v roce 2007), lze dovodit, že postup žalované vůči žalobci je liknavý. Skutečnost, že žalovaná nepřecenila na opakovanou žádost žalobce restituční nárok ani poté, co v tomto řízení žalovanou předložený oponentní znalecký posudek ocenil odňaté pozemky 12ti násobně vyšší částkou (která se blíží ocenění podle posudku předloženého žalobcem), pak tento závěr soudu podtrhuje a prokazuje, že takový postup žalované je zcela svévolný (k důsledkům lpění žalované na nesprávném ocenění restitučního nároku též srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016, sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, 28 Cdo 108/2018). Žalobce se účastnil dvou veřejných nabídek, v nichž nebyl z důvodu nesprávně vedeného nízkého nároku úspěšný. Nesprávné ocenění restitučního nároku bránilo žalobci uplatnit svůj nárok v plné výši v dalších veřejných nabídkách a jakákoliv další aktivita žalobce v případě odmítání přehodnocení nároku je odsouzena k nezdaru. V souladu s citovanou judikaturou soud dovodil, že následkem liknavého (až svévolného či diskriminujícího) postupu žalované nebylo lze po žalobci spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách a je namístě vyhovět žalobě o vydání

konkrétních vhodných pozemků. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 při liknavém postupu žalovaného není třeba vázat důvodnost žaloby na uložení povinnosti žalovanému uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu pozemků dle zákona o půdě na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky.

39. K vhodnosti vybraných náhradních pozemků k převodu oprávněné osobě za pozemky, jež nebylo možno vydat, soud uzavírá, že všechny požadované pozemky jsou vhodné k převodu jako pozemky náhradní, neboť nejde o pozemky zatížené právy třetích osob, převodu nebrání zákonná výlučka uvedená v ustanoveních § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona č. 503/2012 Sb., lze je zemědělsky obhospodařovat ani nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem, nejde o pozemky zastavěné či tvořící součást areálu. Pokud jde o pozemky parc. č. 1098/1 v kat. úz. Bělotín, obec Bělotín, parc. č. 1111 v kat. úz. Veselíčko u Lipníka nad Bečvou, obec Veselíčko, parc. č. 1307 v kat. úz. Potštát, obec Hranice a pozemek parc. č. 1376 v kat. úz. Potštát, obec Hranice, pak mezi účastníky bylo nesporné a vyplynulo to i z vyjádření příslušných úřadů, že pozemky jsou převodu schopné.
40. Pokud jde o pozemek **parc. č. 6200/51** v kat. úz. Přerov pak tento má být částečně dotčen koridorem územní rezervy železničního napojení přístaviště na vodním kanále Dunaj-Odra-Labe, ale jak vyplývá z nařízení vlády č. 65/2016 Sb. ze dne 17. 2. 2016, tento pozemek již není uveden mezi pozemky vymezené pro vytvoření rezervy členěné pro jednotlivá ministerstva a další ústřední orgány státní správy. V katastru nemovitostí příslušného katastrálního úřadu není zapsaná žádná poznámka, tedy ani o zařazení převedeného pozemku do rezervy podle § 3 odstavce 1 písm. b). Pokud příslušný úřad územního plánování uvedl, že pozemek není z tohoto důvodu vyloučen, není taková územní rezerva zákonnou překážkou převodu. Podle Územního plánu města Přerova pozemek není dotčen stavbou „Dálnice D1“, která vede i s ochranným pásmem za východní hranicí pozemku a navíc je oddělen od stavby dálnice účelovou komunikací. Podle sdělení Magistrátu města Přerova, Odboru koncepce a strategického rozvoje, jako úřadu územního plánování ze dne 21.7.2020 pozemek není z převodu vyloučen podle ust. § 6 zákona č. 503/2012 Sb. Pozemek parcela č. 6200/51 je podle stavebního rozhodnutí uveden ve výčtu dotčených pozemků pro umístění napojení a vedení přípojky parovodu. Ust. § 6 odst. 1 písm. b) bod 4 citovaného zákona stanoví výjimku ze zákazu převoditelnosti a pozemky určené územně plánovací dokumentací ke zřízení technické infrastruktury nejsou z převodu vyloučeny. Pokud se územní rozhodnutí, č. 32/2006 ze dne 03.03.2006 pod č.j. SÚ-3229/2005-K1 na stavbu pro stavbu "Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice-Přerov" týkalo pozemku parcela č. 6200/1, který byl následně rozdělen a podle stavebního úřadu z dokumentace není zřejmé, jaká část pozemku parcela č. 6200/51 bude výše uvedenou stavbou dotčena, pak příslušný úřad územního plánování sdělil, že pozemek **není z převodu vyloučen** a není tedy stavbou Dálnice D1 dotčen. Pokud žalovaná poukázala na judikaturu Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 255/2020 pak územním rozhodnutím byl zasažen pozemek 6200/1 nikoli 6200/51 (i když byl oddělen). Uvedl-li úřad územního plánování, že tento pozemek není z převodu vyloučen, pak není důvod, aby nebyl vydán jen proto, že v roce 2006 byl součástí pozemku 6200/1. Zákon o státním pozemkovém úřadu výslovně v § 6 odst. písm. b) zakotvuje, že v případě pochybností zda zemědělské pozemky nebo jejich části jsou určeny územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami, vydá vyjádření příslušný úřad územního plánování. Soud pak z takového vyjádření vychází podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. a uzavírá, že pozemek je vhodný k převodu, neboť tomu nebrání zákonná překážka.
41. Pozemek **parc. č. 656/2** v kat. úz. **Hranice**, obec Hranice, se podle žalované nachází v územní rezervě pro kanál Dunaj – Odra – Labe a přes pozemek vede přístupová cesta k zahrádkářské osadě. Z provedených důkazů, zejména z územního plánu, vyjádření příslušných

úřadů a znaleckého posudku bylo zjištěno, že na pozemku nejsou navrhována žádná opatření pozemkových úprav, není v ochranném pásmu, není z převodu vyloučen a není určen k zastavení stavbou podle § 6 odst. 1 písm. b). Pokud podle vyjádření Krajského pozemkového úřadu pro Olomoucký kraj (příloha 39) je pozemek z převodu vyloučen podle § 6 odst. 1 písm. c) z.č. 503/2012 Sb., neboť je potřebný pro pozemkové úpravy, pak bylo zjištěno (bod 21 tohoto odůvodnění), že v katastru nemovitostí k tomuto pozemku nebyla aktuálně vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav ani o zařazení převedeného pozemku do rezervy podle § 3 odstavce 1 písm. b) (odst. 15 tohoto odůvodnění). Navíc v řízení nevyšlo najevo, že by návrh pozemkové úpravy existoval. Pokud přes pozemek má vést ochranný koridor kanálu Dunaj-Odra-Labe, pak ani tato skutečnost není důvodem pro vyloučení z převodu. Podle § 6 odst. 1 písm. h) zákona o SPÚ jsou vyloučeny pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b) a tento pozemek v takové rezervě podle katastru není. Soud uzavírá, že pozemek je vhodný k převodu, neboť tomu nebrání zákonná překážka. Skutečnost, že přes pozemek vede cesta k zahrádkářské osadě (patrná z ortofotomapy) není zákonným důvodem, pro který by pozemek nebylo možné převést, což vyplývá i z vyjádření dotčených orgánů. Nebylo ani zjištěno, že by se na pozemku nacházela veřejně prospěšná stavba, která by převodu bránila. Pokud žalovaná namítala, že pozemek je v záplavovém území, pak ani tato skutečnost převodu nebrání. Žalovaná stejné pozemky (s věcnými břemeny, v záplavových území, s odvodňovacími zařízeními) běžně nabízí jako pozemky náhradní ve veřejných nabídkách. Namítala-li žalovaná, že pozemky nejsou převoditelné, když nemohou být zemědělsky využity, pak ze zjištění soudu (bod 14) vyplývá opak, neboť podle znaleckého posudku Ing. Indry a výpisu z katastru nemovitostí je pozemek parc. č. 6200/51 evidován jako orná půda, je využíván jako zemědělská půda – pole. Na pozemku není možná výstavba, není v ochranném pásmu. Pozemek parc. č. 656/2 je využíván jako zemědělská půda- louka je evidován jako trvalý travní porost a nenachází se v ochranném pásmu. Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobě po jejím částečném zpětvzetí vyhověl.

42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobcům, kteří byli v řízení zcela úspěšní (kdy důvody pro částečné zpětvzetí vyšly najevo v průběhu řízení), nárok na náhradu nákladů řízení v částce 220 087,90 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna ve výši 12 140 Kč za každý úkon stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 955 258 Kč jako hodnoty náhradních pozemků (srov. 28 Cdo 4488/2017). Advokát učinil 13 úkonů převzetí podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a t. (převzetí věci, podání žaloby, podání vyjádření ve věci samé ze dne 8.11.2018, 5.12.2018, částečné zpětvzetí s vyjádřením ze dne 7.2.2020, za účast na jednání soudu dne 24. 10. 2018, 27.3.2019, 21.10.2019 přesahující 2 hodiny, dne 22.7.2020 přesahující 4 hodiny, dne 31.8.2020 a dále jeden poloviční úkon ve výši 6 070 Kč podle dle § 11 odst. 2 písm. h) a. t. za předžalobní výzvu. Dále náleží náhrada hotových výdajů za 14 úkonů po 300 Kč, tedy 4 200 Kč podle § 13 odst. 1,3 a. t. , vše zvýšené o 21 % DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 35 298,90 Kč a cestovné zástupce osobními vozidly Škoda Rapid, Škoda Octavia RZ 8AB2929, Škoda Octavia 7AJ7920 z Prahy do Přerova s zpět (548 km) k 5 jednáním podle vyhl. č. 463/2017 Sb., č. 333/2018 Sb., č. 358/2019 Sb. s kombinovanou spotřebou 4,6 l/100 km, 5,1/100km a 4,9/100km, BA 95 cena paliva 30,50 Kč, 32 Kč a 33,10 Kč podle výpočtu $(4,6 \times 30,50 / 100 + 4 = 5,4 \times 584 =)$ 3 155 Kč cestovné dne 24. 10. 2018, 3 380 Kč cestovné dne 27.3.2019, 3 380 Kč cestovné dne 21.10.2019, 3 345 Kč cestovné dne 22.7.2020, 3 368 Kč cestovné dne 31.8.2020 a parkovné 40 Kč, celkem cestovné 16 669 Kč. Náklady řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.)

43. Žalobce byl od poplatku osvobozen podle § 11 odst. 2 písm. j) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Poplatková povinnost na žalovanou nepřechází, neboť Česká republika je od poplatku osvobozena podle § 11 odst. 2 písm. a) cit. zákona.
44. O nákladech řízení mezi vedlejšími účastníky na straně žalované a žalobcem bylo rozhodnuto podle § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř. tak, že nemají vůči sobě nárok na náhradu nákladů řízení. Do řízení vedlejší účastníci vstoupili na návrh žalované, když předmětem řízení byly pozemky, které užívali. Řízení bylo ve vztahu k těmto pozemkům zastaveno z důvodu zpětvzetí. Vedlejší účastníci Karel Juřena, Zdenka Juřenová se práva na náhradu nákladů řízení vzdali, ostatním vedlejším účastníkům, včetně těch, kteří z řízení vystoupili, nebyly náklady řízení přiznány, s ohledem na okolnosti, za kterých vzal žalobce žalobu zpět, poté, co zjistil, že vedlejší účastníci předmětné pozemky užívají řadu let a mají k nim citový vztah. Žalovaná, kterou v řízení podporovali, byla v řízení neúspěšná, vedlejší účastníci proto nemohou mít nárok na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci prostřednictvím Okresního soudu v Přerově. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené jim tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Přerov 31. srpna 2020

Mgr. Daniela Ševelová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Moravská.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 26.07.2021 v rozsahu nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemků p.č. 1098/1 v k.ú. Běloutín, p.č. 1111 v k.ú. Veselíčko u Lipníka n.B., p.č. 1307 a p.č. 1376, oba v k.ú. Potštát a p.č. 656/2 v k.ú. Hranice, ve výroku IV. právní moci dne 26.07.2021. Přípojení doložky provedla Martina Mikešová dne 09.09.2021.